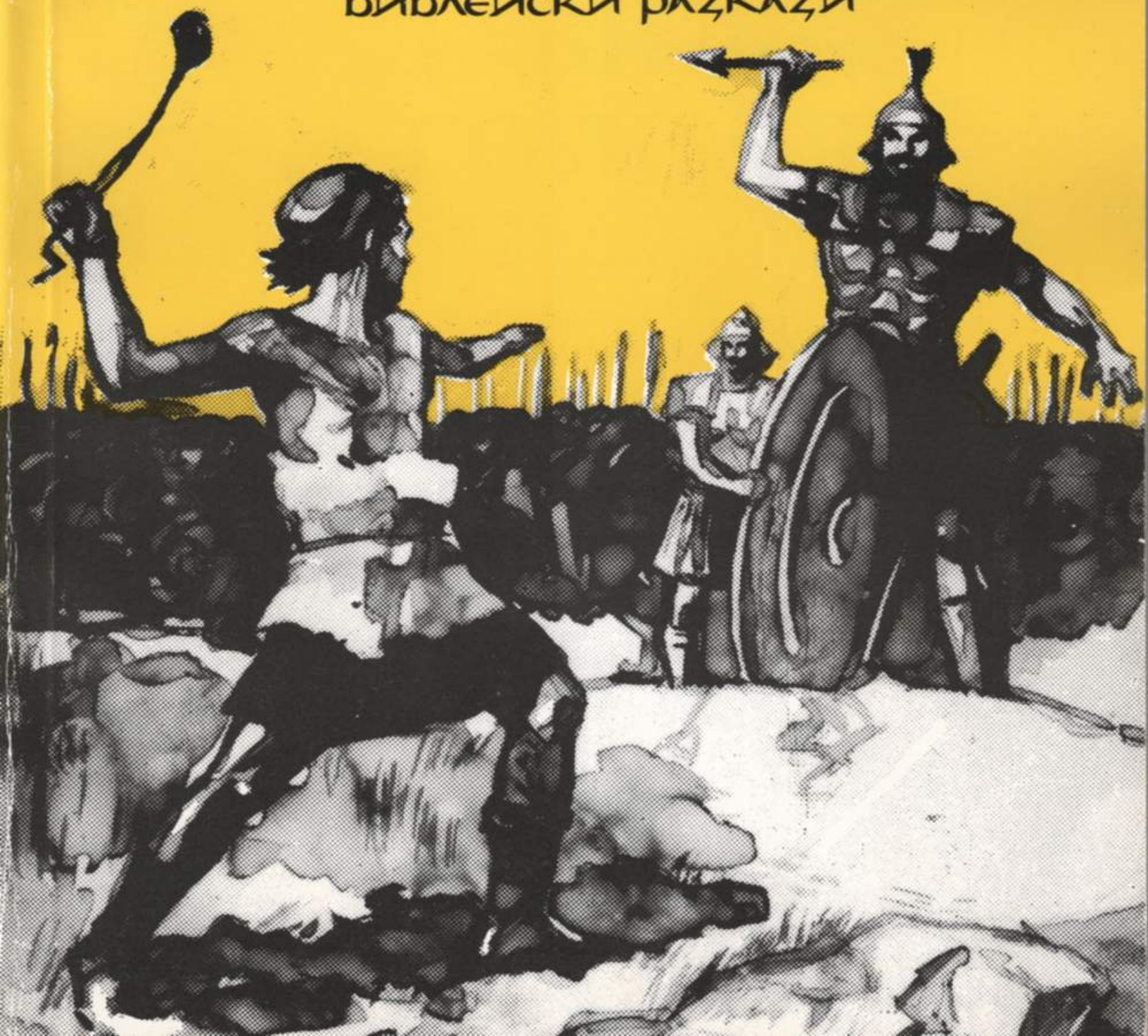

ЖЕЦКА ГОРЦЕВА

ДАВИД И ГОЛИАТ

БИБЛЕЙСКИ РАЗКАЗИ

ЖЕЧКА ГОРЧЕВА
ДАВИД И ГОЛИАТ
БИБЛЕЙСКИ РАЗКАЗИ

chitanka.info

Господи,
искам да премина в този свят
със песен,
красота да пръсна в моя път
нелесен,
дните да се раждат в нощ
беззвездна,
всеки ден да бъде светлинка
небесна.

Искам да живея с правдата
Христова,
сред студ и сред тръни любов
да посея,
да светне в душата, да пламне
в сърцата
частица от мойта живителна
вяра.

Искам да премина в този свят
със радост,
в чистата и трайна спасителна
радост,
че съм дал по капка от
„живата влага“,
че някого стопля мойта дума
блага.

Искам да не помня делата на
мрака,
както Бог прощава — да
простя на брата.

В посвещение свято духът да
пребъде!

Господи Исусе, ти благослови
ме!

изпълни ме с духа небесен,

*с твоя мир, с мъдрост,
доброта,*

*да вървя по светите ти стъпки
все нагоре в много светлина!*

От
неизвестен
автор

ПРЕДГОВОР

У всеки човек има копнеж за спокойствие и вътрешно равновесие, за душевен мир. Този копнеж е отразен в творбите на хиляди поети, писатели, художници, композитори. Цицерон е казал: „Предпочитам несправедлив мир пред справедлива война“. Няма нищо по-ценно в света от душевния мир. Често пъти ни се струва, че душевният мир зависи от обстоятелствата, но това не е вярно. Има хора, които са спокойни и в най-тежки ситуации, както има и такива, които не са спокойни дори и в най-хубавите мигове на своя живот.

Душевният мир е дисциплина, самовладеене, липса на страх и омраза, разкаяние за греховете ни, новорождение. Този мир се придобива, когато живеем в разбирателство с ближните си. Необходимо е да знаем, че изграждането на този прекрасен дворец на радост и щастие в душите ни не става за ден, два. Всеки ден и час ни предстои да контролираме мислите си, да се запасяваме с големи дози вяра и надежда, да изхвърляме от себе си съмненията, страха и омразата.

Ще имаме душевен мир, когато изпълняваме законите на Бога, когато общуваме с природата, със себе си.

Той е една възвишена мисъл, чрез която истината блясва пред вътрешния ни взор, една молитва, която ни устремява към Бога. Ще имаме душевен мир, когато почувствуваме връзката си с Твореца на всемира и станем частица от голямото Божие семейство.

Искаме ли вътрешно равновесие всред хаоса на този тъй тревожен свят, нека потърсим Бога. Той е мир и душевно спокойствие.

Написах тези разкази на теми от Библията за хората от всички възрасти и националности, за да им помогна да намерят по-лесно пътя към душевния си мир, за да им вдъхна вяра и любов към нашия Създател.

Библията е най-голямата книга на този свят. Тя е вечно актуална със своите географски и исторически познания, с литературните си качества, с пророчествата, които винаги се сбъдват. Но тя е малко

трудно разбираема за голям кръг читатели и затова аз се постарях да извлека от нея писания, които да направя достъпни за всички. Всъщност моята голяма цел е да възбудя интерес у мнозина към това велико Божие творение.

И аз вярвам, че който прочете тези мои малки разкази, неминуемо после ще отвори Голямата книга и тя ще му стане вечен спътник в живота.

От авторката

ПРЕМЕЖДИЕТО НА ЙОСИФ

Живееше Яков в Ханаанската земя с дванадесетте си сина от двете си жени Лия и Рахил и от слугините им Зелфа и Вала. Обичаше той всичките си деца, но най-много тези от любимата си жена Рахил — Йосиф и Вениамин. Последният беше още малък, а и много му напомняше за смъртта на Рахил (тя беше починала при раждането му), та затова най-обичания син беше Йосиф — тъй дълго чаканото първо дете на Рахил. Колко много се беше молила хубавата Рахил Бог да отключи утробата ѝ, за да даде синове на мъжа си Яков. Затова и кръсти първородния си Йосиф, което значи „Дано прибави“ — тъй силно желаше да нареди много синове като сестра си Лия.

Йосиф беше седемнадесетгодишно, хубаво и весело момче. Той припикаше около по-големите си братя и често ходеше с тях да пасе големите стада овце. Обичаше братята си, но те не му отвърщаха със същото, защото съобщаваше на баща си за някои техни лоши постъпки. А Яков беше строг баща и ги наказваше жестоко за всяко тяхно провинение. Пък и братята му виждаха, че Йосиф е любимец на баща им и още повече го намразяваха.

Веднъж момчето сънува странен сън и побърза да го разкаже на братята си:

— Ей, братя мои, чуйте какво видях на сън! Ние всички връзвахме снопи на полето. Изведнъж моят сноп се изправи като човек и вашите снопове побързаха да се наредят около него, като му се покланяха ниско.

А братята му рекоха:

— Ти какво искаш да кажеш с този си сън? Господар ли ще ни ставаш, цар ли искаш да бъдеш?!

След този сън те още повече го намразиха като си помислиха, че се е възгордял от голямата любов на баща им към него. Но Йосиф не искаше и да знае за тяхната омраза и затова им разказа и другия си сън:

— Знаете ли, мили братя, че аз видях на сън как слънцето и луната и единадесет звезди ми се поклониха?!

Като чу за този му сън, баща му го смъмра. А братята му го намразиха още по-силно.

Веднъж синовете на Яков отидоха да пасат стадото на баща си в Сихем и дълго време нямаше вест от тях. Тогава бащата извика Йосиф и му каза:

— Синко, я иди виж как са братята ти и стадото! После побързай да ми донесеш известие от тях.

Йосиф побърза да изпълни заръката на баща си и отиде в Сихем. Дълго се лута из полето да търси братята си, но от тях нямаше и следа. Вече се беше отчаял, когато един човек го спря и попита кого търси.

— Диря братята си, синовете на Якова от Ханаанската земя. Трябваше да бъдат някъде тук... — каза момчето, готово вече да се разплаче.

— Неотдавна заминаха от тук и ги чух да казват, че ще отидат в Дотан. Върви там да ги потърсиш, момче! — рече човекът.

И Йосиф веднага тръгна за Дотан. Братята му отдалече го забелязаха и започнаха да мърморят:

— Идва нашият „господар“ с прекрасните си съновидения. Хайде да го убием и хвърлим в някой ров! На баща ни ще кажем, че го е разкъсал някакъв див звяр.

Но най-големият брат Рувим се противопостави:

— Не го убивайте, моля! Хвърлете го в ей този ров, но ръка на него не вдигайте! Ще сторите грях пред лицето на Бога на баща ни Якова.

Когато Йосиф дойде при братята си, зарадван, че най-последно ги е намерил, те се хвърлиха отгоре му и съблякоха шарената дрешка, с която баща му обичаше да го облича. После го хвърлиха в дълбокия празен ров, откъдето сам никога нямаше да може да излезе. Там щеше да умре от глад и жажда, ако не дойдеше някакъв див звяр да го разкъса и изяде. Момчето плачеше и се молеше да го извадят от рова и пощадят, но жестоките му братя не искаха да го чуят. Рувим не издържа на тази гледка и се отдалечи.

Доволни от своето пъклено дело, останалите братя седнаха да ядат. Скоро обаче забелязаха да идва по пътя от Галад керван от камили, натоварени с аромати, балсам и смирна. Мадиамските търговци отиваха в Египет.

Тогава Юда рече на братята си:

— Хайде да продадем Йосифа на търговците! Защо да го убиваме, все пак е наш брат, наша кръв.

И братята му го послушаха. Извадиха Йосифа от рова и го продадоха на мадиамските търговци за двадесет сребърника. После заклаха една коза и натопаха в кръвта ѝ шарената дрешка на Йосифа.

Братята продават Йосифа на мадиамските търговци за 20 сребърника

В това време Рувим се върна при рова да извади момчето, но не го намери там. Тогава той раздра дрехата си и се завайка:

— О, как ще се върна в къщи без детето? Как ще погледна баща си в очите, какво ще му кажа?!

А безмилостните братя изпратиха Йосифовата шарена дрешка, цялата напоена с кръв, на баща си. Яков я позна и помисли, че лют звяр е разкъсал момчето. Той раздра дрехите си, тури вретиче около кръста си и дълго, дълго оплаква Йосифа. Дъщерите му се мъчеха да го утешат, но той им казваше:

— С жалеене по-скоро ще сляза в гроба и там ще видя сина си.

А мадиамските търговци заведоха своя млад роб в Египет и го продадоха на Петефрия, фараоновия началник на телохранителите.

Но Господ беше с Йосифа, когато той се намираще в дома на египетския си господар. Той правеше така, че да успява ръката му във всичко, което вършеше. Затова момчето придоби благоволението на господаря си и той го постави настоятел на целия си дом.

ГАДАТЕЛЯТ НА СЪНИЩА

Откакто Петефрий купи Йосифа от мадиамските търговци и го постави настоятел на домакинството си, Господ благослови дома му. Началникът на фараоновите телохранители остави всичко, което имаше в Йосифовите ръце. Нивите започнаха да раждат повече, животните бързо се умножаваха и Петефрий не можеше да се нахвали с Йосифа. Момчето бързо стана строен и красив мъж. Беше умен и находчив във всичко.

След време жената на египтянина хареса Йосифа и го помоли да легне с нея. Той обаче отказа с думите:

— Ти си жена на господаря ми, който ми е гласувал доверие във всяко нещо и аз няма да му сторя това зло като те отнема от него. Няма да съгреша пред Бога.

Но жената беше упорита и всеки ден задяваше момъка. Все се надяваше, че може да го подлъже със своята красота и сладкодумие. А той все така си оставаше непреклонен и тя реши да действа с хитрост и измама. Веднъж издебна момент, когато в къщата нямаше други мъже и хвана Йосифа за горната дреха като пак го помоли да легне с нея. Но той остави в ръката ѝ дрехата си и избяга навън.

Тогава коварната жена се развика и когато влязоха слугите, тя им каза:

— Вижте, моля, до къде стигна този нахален евреин! Опита се да ме изнасили. Добре, че успях да извикам със силен глас, та той се изплаши и побягна навън като остави дрехата си при мен.

Вечерта тя каза същото на мъжа си и му показа дрехата на Йосифа. Петефрий ѝ повярва и много се разгневи. Без да изслуша момчето, той го хвърли в крепостната тъмница, където бяха затворени царските престъпници. Но и тук Господ беше с Йосифа и му даваше своето благоволение пред очите на тъмничния началник. Затова началникът го направи разпоредник в тъмницата.

В крепостната тъмница бяха затворени началника на виночерпците и началника на хлебарите, които бяха разгневили с нещо

фараона. Началникът на телохранителите изпрати при тях Йосиф да им прислужва.

В една ранна утрин Йосиф завари виночерпеца и хлебаря тъжни и смутени от нещо. Попита ги какво им се е случило, а те му отговориха:

— И двамата тази нощ сънувахме по един странен сън, а няма кой да ни ги изтълкува.

Йосиф отвърна:

— Тълкуванията са само от Бога. Разкажете ми сънищата си, моля!

Пръв започна началникът на виночерпците:

— Видях на сън лоза, която имаше три пръчки. Те напъпваха, цветовете цъфнаха и гроздовете бързо узряха. В ръката ми беше чашата на фараона. Аз изстисках в нея гроздовете и му я подадох.

Йосифа разгадава сънищата на виночерпеца и хлебаря

Йосиф изтълкува така съня му:

— Трите пръчки са три дни. След три дни фараонът ще ти върне службата и ти отново ще поднасяш чашата му както преди. Но, моля те, спомни си за мен, когато те постигне благополучие и ме измъкни от тук. Аз съм доведен насила от Еврейската земя, а тук никому зло не съм сторил, за да лежа в тази тъмница и да прислужвам на хората.

После началникът на хлебарите разказа своя сън:

— Три кошници, пълни с бял хляб, бяха върху главата ми. В най-горната имаше и някакви ястия. Птиците ядяха от тях. Какво ли ще да рече този мой чуден сън?

Йосиф му отговори:

— Трите кошници са три дни. Точно след три дни фараонът ще те обеси на едно дърво и птиците ще изкълват месата ти. Съжалявам, че трябваше да ти съобщя тази грозна вест, но ти поиска да разтълкувам точно съня ти.

Хлебарят се отчая след това тълкуване на съня му, но се надяваше тайно то да не е правилно.

След три дни беше рожденият ден на фараона. Той направи голямо угощение на всичките си слуги. В разгара на пиршеството

изведнъж се сети за затворените в тъмницата двама свои придворни и нареди начаса да ги доведат при него. Началника на виночерпците той възстанови на службата му. Безкрайно щастлив, виночерпецът пак подаваше чашата с вино във фараоновата ръка. А началника на хлебарите веднага обеси на едно дърво. Всичко стана точно така, както беше казал Йосиф.

Силно зарадван, че отново е заел своята хубава служба, началникът на виночерпците забрави за обещанието си пред Йосифа да си спомни за него в дните на своето благополучие. И Йосиф остана в тъмницата.

Изминаха още две години. Йосиф си стоеше в крепостната тъмница и вършеше добре своята работа на разпоредник в нея. Никой не се сещаше за това, че той стои там съвсем невинен. Но ето, че фараонът една нощ сънува интересен сън: стоеше край реката Нил, когато изведнъж из водите ѝ излязоха седем угоени хубави крави и започнаха да пасат в тръстиките край брега. Скоро след това от реката излязоха седем слаби и грозни крави. Те побързаха да отидат при хубавите крави и в миг ги погълнаха. Фараонът се стресна и пробуди. Но после пак заспа и засънува втори сън: видя как от едно стебло израснаха седем пълни хубави класа. След това от същото стебло израснаха седем тънки хилави класа, които бързо погълнаха пълните класове.

На сутринта фараонът не можеше да мисли за нищо друго, освен за своите чудновати сънища. Той нареди да повикат в двореца му прочути мъдреци и гледачки от целия Египет. На всички разказваше сънищата си, но никой не успя да ги разгадае.

Тогава при фараона се яви началникът на виночерпците и като коленичи, каза:

— Господарю мой, много съм виновен пред един човек. Едва днес се сетих за него. Преди две години, когато бяхме в тъмницата заедно с началника на хлебарите, ние сънувахме една нощ сънища, които един млад евреин, слуга на началника на телохранителите, разгада съвсем точно. Бях му обещал нещо, което не изпълних в голямата си радост. Моля да го повикате сега. Той ще разгадае правилно и двата ти съня, господарю.

Фараонът бързо нареди да изведат от тъмницата Йосиф и да го доведат при него.

Йосиф веднага разбра, че неговият час вече е настъпил. Той се изми, преоблече, обръсна се и побърза да се яви пред фараона, който веднага му разказа сънищата си. Изслушал ги внимателно, младият евреин рече:

— Бог е явил на фараона това, което скоро ще направи. Седемте хубави крави, както и седемте пълни класове, са седем години на голямо плодородие по цялата египетска земя. А седемте мършави крави, както и седемте прегорели класове, са седем години на страшен глад, които ще дойдат след годините на голямо изобилие. А това, гдето съновидението на фараона се е повторило, означава, че това е решено от Бога и че Той скоро ще го извърши. Добре е сега фараонът да потърси един мъдър човек, когото да постави над египетската земя. Този човек трябва да събере през седемте плодородни години петата част от храната на цялата египетска страна. Събраното нека бъде под фараоновата власт, за да се пази за седемте гладни години, които ще настъпят на земята.

След като изслуша Йосифа, фараонът попита слугите си:

— Кажете, моля, ще можем ли да намерим човек като този тук, в когото да има Божия дух и Божията мъдрост?

После се обърна към Йосифа и каза:

— Понеже Бог ти е открил всичко това, аз мисля, че няма на земята толкова умен човек, колкото тебе. Ти ще властваш над моя дом и слугите ми ще слушат твоите заповеди! Само с престола си ще бъда по-горен от тебе.

После фараонът извади пръстена от ръката си и го сложи на Йосифовата ръка, облече го в скъпи дрехи от висон и окачи на шията му златно огърлие. Нареди да го возят в колесница и да викат пред него: „Коленичете!“ И така го постави над цялата египетска земя. После му даде за жена Асенета, дъщеря на Илиополския жрец Потифер.

След това Йосиф излезе на обиколка из египетската страна. Наистина през седемте години на плодородие земята роди преизобилно всякакъв плод. Йосиф събра във всеки град храната от околните му ниви. Събра толкова много жито, че накрая престана да го мери.

През годините на плодородието на Йосиф се родиха двама сина. Първородният си той нарече Манасия, което значи „Забравяне“,

защото Бог направи така, че да забрави всичките си мъки и бащиния си дом. Вторият именува Ефрем, което значи „Плодовит“, защото Бог го направи плодовит в страната на страданието му.

След седемте години на голям берекет настъпиха седем години на глад по всичките земи. Но в египетската страна имаше хляб. Когато хората огладняха и се оплакаха на фараона, той им каза:

— Идете при Йосифа и каквото той ви каже — това направете!

Тогава Йосиф отвори всичките житници и започна да продава, защото гладът се усилваше. По-късно при него започнаха да идват хора и от другите земи да купуват жито, защото гладът по всичките страни беше страшен.

МОЙСЕЙ — ВОДАЧ НА БОЖИИТЕ ЛЮДЕ

Умряха Йосиф и цялото му поколение в Египет, но потомците им се наплодиха толкова много, че изпълниха цялата страна. Колкото повече ги измъчваха с тежък труд, толкова повече се размножаваха. Фараонът започна да се страхува да не би да станат по-силни от египтяните и нареди да се убива всяко родило се мъжко еврейско дете.

По това време в Левиевия дом се роди едно здраво момченце. То беше толкова красиво, че майка му не позволи да го убият. Успя да го крие три месеца, а после го постави в малко ковчеже, което намаза със смола и катран и положи в тръстиките на брега на реката. Сестричката на детето стоеше надалече и гледаше какво ще се случи.

След известно време към реката се приближи фараоновата дъщеря със слугините си. Когато започнаха да се събличат в тръстиките, момичетата чува детски плач. Фараоновата дъщеря първа забеляза малкото красиво ковчеже и бързо се озова при него. Когато го отвори, тя видя хубавото еврейско дете, което ѝ се усмихна сладко и размаха малките си пухкави ръчички като за поздрав. Девојката го взе на ръце, притисна го до гърдите си с умиление и каза, че ще го отгледа.

Скритата сестричка на детето бързо притича до фараоновата дъщеря и попита да потърси ли дойка. Когато девојката ѝ разреши това, тя бързо доведе за дойка майката на момченцето.

Когато детето поотрасна, дойката го донесе на фараоновата дъщеря, която го осинови и нарече „Мойсей“, което значи „Извлечен от водата“.

В двореца момчето бързо се превърна в строен, силен и хубав момък. Той започна да се интересува от съдбата на своите събрата и да вижда теглото им в чуждата земя.

Веднъж като се разхождаше, видя как един египтянин бие жестоко един евреин. Кръвта на младежа кипна и той като се поогледа насам, натам, уби египтянина и го скри в пясъка.

Наскоро обаче тази случка се разчу и Мойсей трябваше да бяга далече от фараона. Той се засели в мадиамската земя, където след

време се ожени за Сепфора, дъщеря на жреца.

Пасеше Мойсей овцете на тъста си, Мадиямския жрец, когато му се яви ангел Господен в огнен пламък сред една къпина. Мъжът загледа учуден това странно явление — огънят гореше, а къпината не изгаряше. От огъня се чу глас:

— Мойсее, не се приближавай до тук! Изуй обувката си, защото мястото, на което стоиш, е света земя.

Мойсей страшно се изплаши и закри лицето си с ръце. Гласът от къпината продължи:

— Не се бой! Аз съм Бог Авраамов, Бог Исаков и Бог Яковов. Видях страданията на хората Ми в Египет, чух жалните им стенания и реших да ги избавя. Ще ги заведа в земя богата и добра, в земя, където текат мляко и мед. Ще ги заселя в земята на ханаанците, хетейците, аморейците, ферезейците, евейците и авусейците. За водачи на хората Ми в този дълъг и тежък поход избрах тебе, Мойсее, и брат ти Аарон. Винаги ще ви казвам какво да правите и ще ви закрилям. Нека Аарон говори на хората и на фараона. Той ще бъде на тебе като уста, а ти ще бъдеш на него вместо Бог.

И така двамата, Мойсей и Аарон, ходиха няколко пъти при фараона да го молят да пусне хората им да отидат на тридневен поход в пустинята, за да принесат жертва на своя Бог, но... напразно. Владетелят на Египет не само че не позволи това, ами започна още повече да измъчва израилтяните и да ги товари с повече работа. Няколкократно Бог поразява Египет със Своите чудеса докато накрая през една нощ умъртви всяко първородно на египтяните — от първородното на фараона до първородното на последния му слуга и всяко първородно на добитъка им. Настана страшна скръб по цялата египетска земя. Нямаше дом без мъртвец. Тогава фараонът извика Мойсей и Аарон и им каза:

— Излезте всички евреи от земите ми и идете да послужите на вашия Бог! Подкарайте и стадата си както искахте! Помолете се и за мен и за моя народ, та дано да отмахне язвите си от нас.

Вдигнаха се най-после всички израилтяни заедно със стадата си. Вземаха и тестото си преди да е вкиснало, като носеха на раменете си нощвите. Жените бяха поискали от съседките си египтянки най-различни сребърни и златни накити, хубави дрехи за Божия празник, та ги понесоха и тях със себе си. Тръгнаха на път шестстотин хиляди

израилтяни освен жените и децата. С тях заедно излязоха и други племена, живеещи в Египет. Божиите люде бяха живяли там като пришълци цели четиристотин и тридесет години.

Тогава Мойсей се обърна към хората с думите:

— Помнете този ден от месец Авив, в който излязохме от страната на робството си, защото Бог ни изведе от нея!

Когато фараонът пушна людето от земята си, Бог не ги поведе по правия път, който минаваше през филистимската земя, защото там се водеше война. Той ги поведе по околния път през пустинята към Червено море.

Мойсей не забрави да вземе костите на Йосифа, който приживе бе казал: „Бог непременно ще ви посети и избави от египтяните, но моля ви, когато си тръгнете от тук, вземете костите ми със себе си“.

Бог водеше людето Си през пустинята, като вървеше пред тях денем в облачен стълб, за да ги оправя в пътищата, а нощем в огнен стълб, за да им свети. Мойсей разположи хората на стан, близо до морето.

Когато фараонът разбра, че израилтяните са побегнали завинаги от неговата страна, а не са отишли на празника на своя Бог, люто се разсърди и се завайка:

— Какво сторихме ние? Защо пуснахме тези хора да си отидат? Кой ще ни работи сега?

После нареди да впрегнат колесниците и да се съберат войниците. Конниците, колесниците и цялата войска на фараона хукна след бежанците. Настигна ги в техния стан до морето пред Пиаирот, срещу Веелсефон.

Като забелязаха преследвачите си, израилтяните започнаха да викат на своя водач Мойсей:

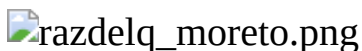
— Защо ни изведе из Египет? Нямахме ли гробища за нас там, ами дойдохме да умрем в пустинята? По-добре беше да работим и живеем като роби, отколкото да измрем тук като свободни!

Силна беше вратата на Мойсей в Бога, затова им рече кротко:

— Не бойте се, люде Божии! Господ днес ще извърши за вас избавление. Той сам ще воюва, а вие ще си останете мирни.

Тогава ангелът Божий, който вървеше пред евреите, се вдигна и отиде след тях така, че египтяните не можаха да ги приближат. А Мойсей вдигна жезъла си и простря ръка над морето. И стана чудо.

Господ направи така, че цяла нощ духа силен източен вятър, който пресуши една ивица сред морето. Учудени и благодарни, израилтяните бързо хукнаха по този Божий път.

Хората на Мойсей са спасени, а войниците на фараона загиват в морските бездни

Гледката беше изумителна. От двете страни на този тъй чудноват път бушуваха страшните водачи на Червено море, а хората ходеха по сухо. Те бързаха и не смееха да погледнат ни наляво, ни надясно.

Египтяните, едва съзвели се от голямото изумление, бързо се втурнаха след бежанците. Конници, колесници и пешаци — всичко се сля в едно и се затъркаля по тесния път през морето. Но Бог каза на Мойсея:

— Простри пак ръката си с жезъла над морето, за да се върнат водите му и да залейт египтяните!

Водите бързо заеха старото си място и хванаха в хладната си жестока прегръдка цялата фараонова войска, която беше влязла сред морето. Чуваха се страшни писъци чак до небето, но Бог не се смили над египтяните, а ги издави до един. Скоро се затъркаляха трупове им по морския бряг. Така в онзи страшен и велик ден Бог избави израилтяните от ръката на поробителите им и те повярваха в Него и в слугата му Мойсей.

Тогав пророчицата Мариам, сестра на Аарон, взе тъпанче и поведе всички жени в песнопения и хороиграния в прослава на Бога. Мойсей и всички мъже също подхванаха песента с думите:

*„Ще пея Господу, защото славно възтържествува.
Коня и ездача му хвърли в морето.
Господ е сила моя, песен моя.
И стана ми Спасител.
Той ми е Бог и ще Го прославя,
Бащиния ми Бог, и ще Го възвиша.
Господ е силен Воевател.
Името Му е Иеова.*

Колесниците фараонов и войската му хвърли в морето.

Отборните му пълководци потънаха в Червеното море.

Дълбочините ги покриха.

Като камък слязоха в бездните.

Десницата Ти, Господи, се прослави в сила.

Десницата Ти, Господи, смаза неприятеля...“

После Мойсей вдигна израилтяните от Червеното море и ги поведе през пустинята Сур по дългия и тежък път към обещаната от Бога земя, където текат мляко и мед.

ПЪРВИЯТ ЦАР НА ИЗРАИЛ

Господният пророк Самуил остаря и му стана трудно да съди хората, та затова постави синовете си Иоил и Авия за съдии. Те съдеха във Вир-савее, но се отклониха много от бащините си пътища. Започнаха да вземат подкупи и всякак да извращават правосъдието. Хората започнаха да роптаят против тях.

Тогава израилевите старейшини се събраха и дойдоха в Рама при Самуил като му казаха:

— Ти, Самуиле, вече остаря, а синовете ти не ходят в Господните пътища, затова те молим постави цар, който да ни съди. Всички народи си имат царе, защо и ние да нямаме?

Изслуша ги Самуил с голяма болка в сърцето и дълго се моли на Господа, смятайки за голям грях искането на старейшините. Та нали самият Бог беше техният цар, техният водач? Една нощ Господ се яви на своя пророк и му каза:

— Самуиле, послушай гласа на хората, но им разкажи как ще постъпва с тях царят!

Събра престарелият Самуил хората, които искаха цар и им предаде Господните думи като каза:

— Хора израилеви, искам да знаете, че царят, който се възцари над вас, ще взема синовете ви и ще ги впряга в колесниците си като коне. Ще ги назначава петдесетници и хилядници. Ще ги кара да работят земята му, да коват оръжията му и да се бият с тях. Ще взема дъщерите ви и ще ги прави свои слугини и любовници. Ще заграбва по-хубавите ви ниви и лозя. Ще взема десятък от посевите ви, от добитъка ви. Вие ще му бъдете слуги. Ще дойде ден, когато ще викате против царя, когото сте избрали, но Бог няма да ви чуе!

Но хората не искаха да слушат Самуила и рекоха:

— Нека има цар над нас! Нека бъдем и ние като другите народи — цар да ни съди и да ни предвожда в боевете!

Самуил изслуша всичките им думи и каза:

— А сега всички си идете в домовете!

Във Вениаминовото племе живееше човек на име Кис. Той имаше син Саул, който бе много красив на лице, строен и висок като топола. Беше и много работлив, та Кис се гордееше с него.

Случи се веднъж така, че се загубиха две ослици на Кис. Той извика сина си Саул и му нареди:

— Вземи един от слугите и иди да търсиш ослиците! Без тях да не се връщаш!

Много път извървяха двамата млади мъже. Минаха през Ефремовата земя, през земите на Салиса и Саалим, но не откриха ослиците. Когато дойдоха в земята Суф, Саул каза на слугата си, че е време да се връщат, защото баща му навярно вече се безпокои повече за тях, отколкото за ослиците. Но слугата му рече:

— В този град има божий човек, който е на голяма почит. Всичко, което той казва, непременно се сбъдва. Нека да идем при него! Може да ни каже нещо за изгубените ослици.

Саул се съгласи и те тръгнаха да дирят Божия човек или както го наричаха още „гледача“. В началото на града минаха покрай един извор. Там две хубави девойки си наливаха вода и високо се смееха. Саул ги попита:

— Хей, моми хубави, кажете къде можем да намерим гледача?

Момичетата му отвърнаха, продължавайки да се смеят:

— От това по-лесно няма, красавце. Гледачът по това време сигурно ще тръгне за жертвоприношението. Хората не ядат от жертвата, докато той не я благослови. Качете се горе на хълма и ще го намерите.

Тъкмо тръгнаха двамата мъже и Божият човек се зададе насреща им. А Господ бе казал на Самуил предния ден, че ще му изпрати човек от Вениаминовата земя, когото да помаже за цар над хората. Бог го бе благословил той да избави израилтяните от наглите филистимци.

Саул се приближи до Самуил и помоли:

— Човече, покажи ми, моля те, къщата на гледача!

А Самуил в отговор му каза:

— Аз съм гледачът, когото търсиш. Изкачи се с мен, за да ядеш от жертвата, а утре ще те изпратя и всичко ще ти кажа. А за ослиците, които се загубиха преди три дни, не се безпокой. Те вече се намериха, но погледите на израилтяните са обърнати към дома на баща ти, по-точно към тебе, момко.

Саул остана учуден от думите на Самуил и рече:

— Но аз съм от най-малкото израилево племе — Вениаминовото, от най-малкото семейство в племето и недоумявам какво могат да искат от мене хората.

Вместо да отговори Самуил го въведе в гостната стая и го сложи на първото място сред поканените. Скоро готвачът му донесе най-големия къс месо от жертвата. После Самуил го покани у дома си да нощува.

На другия ден виделината едва що се бе преборила с мрака, когато домакинът и гостите скочиха на крака и се качиха на къщния покрив да се поразговорят и да посрещнат изгрева на небесното светило.

После Самуил тръгна да изпрати Саул и слугата му по обратния път за дома им. Саул продължаваше да недоумява що за отношение има към него Божият пророк. Притесняваше се за това, че не заслужава такова внимание.

Като слязоха към градските порти, Самуил каза на Саул да помоли слугата си да тръгне напред, а те да останат за малко насаме. Едва дочакал слугата да отmine, Самуил изля един съд с миро на главата на Саул с думите:

— Сине, Господ те помаза за цар над израилтяните.

Саул занемя. Той недоумяваше как и защо Бог бе избрал него за цар над людетe. Та нали до сега те нямаха цар, нали сам бог съдеше човеците чрез избраните от Него пророци? А и какъв ли цар ще излезе от него?!

— Дано Бог вложи в сърцето ми всичко, що трябва да правя като цар — промълви тихо младежът и закричи към дома си с натежала стъпка.

Наскоро след това Самуил събра мъжете в Масфа и им рече:

 vyzcarqvaneto_na_saul.png

Възцаряването на Саул

— Люде Божии, застанете според племената и според хилядите си и ме чуйте! Ето що ми каза Израилевия Бог: Аз изведох Израиля от Египет и ви избавих от ръката на всички насилници, които ви

притесняваха, а вие днес ме отхвърляте като искате да сложат цар над вас. И ето — реших да изпълня молбата ви — ще имате цар!

След това Самуил посочи Саул, който беше по-висок и по-красив от всички мъже и каза:

— Бог избра Саул за първи цар на Израил. Погледнете го! Няма подобен на него между всички люде! Съветвам ви да му се подчинявате във всичко!

Тогава всички извикаха в един глас:

— Да живее цар Саул!

После Самуил събщи как ще се управлява първото царство и като го написа в книга, положи я пред своя Бог.

Така бе избран първият цар на Божия народ.

ДАВИД И ГОЛИАТ

Когато пое царуването над израилтяните, цар Саул започна да воюва против всичките си околни неприятели: против моавците и амонците, против совските царе и филистимците. Скоро успя да избави Израил от ръцете на ония, които го ограбваха. Когато видеше Саул някой силен и храбър мъж, веднага го вземаше при себе си.

Първият цар на Израил най-често воюваше с филистимците. Този път те първи се заприготвиха за война като събраха войските си в Сокхот Юдин и разположиха стана си в Ефест-дамим. А израилевите мъже направиха лагера си в долината Ила и също се заприготвиха за бой срещу отколешния си враг.

След като бяха привършили приготовленията си и в двата стана, от филистимската страна излезе юнак на име Голиат, родом от Тет. Той беше висок шест лакътя и една педя. На главата си носеше меден шлем и беше облечен в люспеста броня, чиято тежина бе пет хиляди сикли мед. Между раменете си имаше меден щит, а на пищялите си — медни ногавки. Острието на копието му тежеше 600 сикли желязо и щитоносецът му вървеше винаги пред него.

Голиат застана пред израилевите войски и им каза:

— Изберете си един мъж, който да слезе при мен. Ако успее да ме убие, ние, филистимците, ще ви станем слуги. Но ако аз го надвия, тогава вие ще ни се подчинявате. Днес хвърлям презрението си върху вас, израилеви войници!

Саул и войските му се стъписаха. Внушителен бе ръста на Голиат, а и те отдавна знаеха, че той е юнак над юнаците. Нямахше сред израилтяните човек, който да му излезе насреща.

Всяка сутрин и вечер Голиат отправяше своето предизвикателство към войските на Израил, но само ехото на отсрещния хълм го повтаряше. Израилевите мъже немееха пред силата и храбростта на филистимеца.

Ефратянинът Есей от Витлеем имаше осем сина, от които вече трима бяха във войската на Саул. Те се казваха Елиав, Евинадав и

Сама. А най-малкият син — Давид, пасеше овците на баща си във Витлеем. Той растеше здрав и силен младеж. Лицето му бе много красиво — бледо, с алени устни и очи, сини като ведро небе, в които често проблясваха ту топли пламъчета на радост, ту гневни мълнии на ярост. Въпреки бледността на лицето и немного едрият му ръст, от фигурата на Давид лъхаше голяма жизненост и сила. На него много му се искаше да отиде да погледа някоя битка между двете войски, ето защо силно се зарадва, когато баща му го извика и каза:

— Синко, вземи една ефа пържено жито и тези десет хляба и ги занеси на братята си в стана. А тези десет пити сирене дай на хилядника им. Виж там здрави ли са братята ти и вземи някакъв белег от тях, за да знаеш, че са живи.

На другия ден, едва що зората бе започнала да се преборва с нощния мрак, когато Давид се заприготвя за път. Страшно му се искаше по-скоро да тръгне. Остави овците на пазач, взе нещата, които баща му даде и тръгна за долината Ила. Той не вървеше, а направо летеше към стана на войската. Сърцето му лудо биеше в гърдите. Как само му се искаше да види една истинска битка и... ако можеше да участва в нея, да провери младите си буйни сили...

Лесно откри братята си сред Сауловите хора, предаде им поздравите на баща си и ги попита как са със здравето. В това време юнакът Голиат излезе от филистимските редове и за 79-ти път отправи предизвикателството си към израилевите мъже. Това го правеше вече 40-ти ден поред, но не се беше намерил храбрец, който да му излезе насреща.

Давид занемя. Той никога не беше виждал толкова огромен човек и така въоръжен. Но този юнак имаше наглостта да хвърли презрението си на израилевите войски, в които служеха неговите братя. И все едно, че той обиждаше неговия Бог, който ги закриляше. Изведнъж младежът Давид се обърна към стоящите около него войници и запита:

— Кажете ми, моля ви, какво ще получи онзи, който поразии този грамаден филистимец и отмахне укора от Израиля?

— Царят ще обогати с голямо богатство тоз, който го убие и ще му даде дъщеря си за жена — отвърнаха мъжете.

Скоро известиха на цар Саул, че едно младо момче желае да излезе срещу великана Голиат. Царят го повика при себе си и му каза:

— Ти не можеш да идеш против този филистимец и да се биеш с него, защото си още дете, а той е мъж в силата си и както виждаш огромен на ръст.

А младежът му отвърна:

— А когато слугата ти Давид пасеше овцете на баща си, често идваше лъв или мечка и грабваше агне от стадото. Тогава аз го достигах и поразявах, та отървавах грабнатото от устата му. Убивал съм и лъв, и мечка, и този филистимец ще убия, защото хвърли презрението си върху войските на живия Бог. Моят Господ, който ме отърва от лапите на лъва и мечката, сега ще ме отърве и от ръката на Голиат.

След тези думи на Давид Саул се съгласи да го пусне срещу Голиат. Облече го със своето облекло и му тури меден шлем на главата. Младежът препаса и меч на царя и се опита да походи така. Скоро обаче се отказа с думите:

— Не мога да ходя с това облекло, царю, и с тези оръжия, навярно защото не съм свикнал.

И той бързо се съблече, нахлузи своите поизвехтели вече дрешки и взе овчарската си гега в ръка. После избра пет гладки камъка от потока и ги сложи в торбата си. Не след дълго тръгна срещу приближаващия се Голиат с прашка в ръка. Филистимецът вървеше към израилевите войски с изкривено от яд лице. Съвсем млад и много красив му се виждаше Давид, а и на всичко отгоре идваше насреща му с тояга в ръка. Когато се приближиха един към друг, той каза на Давида:

— Куче ли съм аз, та идваш против мене с тояга? О, само се приближи още малко и аз скоро ще нахраня с месата ти птиците и зверовете!

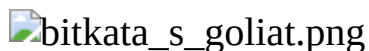
А Давид му отвърна:

— Ти идваш против мене с меч и копие, а аз ида в името на моя Бог, живия Бог на силите, на израилевите войски, които ти презря. И аз вярвам, че днес Господ ще те предаде в ръката ми, вярвам, че ще бъдат победени филистимските войски, за да разбере целият свят, че има Бог в Израил и че този Бог не избавя с меч и копие.

Вълнението на мъжете и от двата стана стигна своя краен предел. Никой не беше очаквал такава нечувана дързост и такива слова от устата на младото пастирче. Дори слънцето на небето се запря, да види

края на този странен двубой. И птиците по дърветата на двата хълма занемяха. Цялата природа сякаш застина в трепетно очакване.

А Давид спокойно извади от торбата си един камък и го хвърли с прашката срещу филистимеца. С такава сила бе запрятен този камък, щото се заби в челото на огромния мъж и го събори на земята. После Давид се завтече и застана над Голиат като победител на ринга. Изтръгна меча му от ножницата и отсече гордата глава.

Двубоят между Давид и Голиат

Филистимците като видяха смъртта на своя храбрец, хукнаха през глава да бягат. Тогава израилевите войски ги подгониха и стигнаха чак до портите на Акарон. Паднаха много ранени и убити от филистимска страна. После израилтяните се върнаха от преследването и разграбиха стана им.

Когато Давид се връщаше от победата си над Голиат с главата му в ръка, Авенир го заведе при Саул. Тогава царят го запита:

— Чий син си ти, младежо, тъй дързък и храбър?

А Давид му отвърна скромно:

— Аз съм син на слугата ти, витлеемеца Есей.

Тогава Саул го взе при себе си и не му позволи да се върне в бащиния си дом.

ГОЛЕМИЯТ ГРЯХ НА ЦАР ДАВИД

Цар Давид успя да порази филистимците, а моавците му станаха слуги и плащаха данък. Той победи и совския цар Ададезер като му отне хиляда колесници, седем хиляди конници и двадесет хиляди пешаци. Когато дамаските сирийци дойдоха да помогнат на совския цар, Давид порази и от тях двадесет и две хиляди мъже. Тогава победителят постави гарнизони в Сирия и сирийците му станаха слуги и започнаха да плащат данък. От градовете Ветах и Веротай на Ададезера Давид взе много мед. Където и да отидеше царят, Господ го пазеше и му помагаше във всичко. Той придоби голямо име когато се върна от поражението на осемнадесет хиляди сирийци в долината на солта. Давид постави гарнизони в целия Едом и едомците му се подчиниха.

Така Давид царуваше над целия Израил и съдеше всичките си люде като им раздаваше правда. Той постави начело на войската Йоав, синът на Саруин, а Йосафат, синът на Ахилуд, беше летописец. Садок и Ахимелех бяха свещеници, а Сарая — секретар. Давидовите синове бяха придворни началници.

После израилевите мъже се биха с амонците, на които пък помагаха сирийците. Давид събра войските си, премина река Йордан и дойде в Елам. Сирийците побегнаха пред силната войска на цар Давид. Бяха избити четиридесет хиляди конници заедно с военначалника си Совак.

На следната година Давид прати Йоав да обсади град Рава на амонците, а той остана в Ерусалим, за да си почине. Надвечер се качи на покрива на царската си къща да се полюбува на залеза.

Небесното светило се къпеше в бакърено сияние и прашчаше прощалните си червеникави отблясъци към Давидовия град. Красотата на дивната природна картина пълнеше душата на царя с бодро, опияняващо чувство. Кой знае защо залезът не му напомняше за нещо умиращо, а като че ли му вдъхваше сили за живот ведно с някаква радостна тръпка. Давид беше все още силен мъж, доволен от живота

си, защото почиташе Бога, изпълняваше неговите повели, редовно правеше жертвоприношения. И Господ беше винаги с него. Бе му помогнал да покори толкова народи, да избегне много беди.

Изведнъж властният поглед на царя се спря на една жена от пониските къщи. Тя се къпеше.

— О, Боже! Каква дивна красота! — възкликна Давид, забравил за многото си красиви жени и наложници. — Та тя сякаш е изваяна от най-добрия майстор — ваятел на човешки тела!

Давид бързо слезе от покрива и прати да разпитат за жената. Скоро се установи, че тя се казва Витсавее и че е дъщеря на Елиам и жена на хетееца Урия. Давид прати хора да я вземат и доведат при него.

Жената влезе плахо в покоите на царя и промълви:

— Викал си ме, царю. На какво дължи тази чест слугинята ти Витсавее?

А Давид без да ѝ отговори и без да губи време, бързо я облада — толкова бе силно влечението му към нея.

После я върна у дома ѝ, разплакана за поруганата ѝ чест на войнишка жена. Урия беше на бойното поле, а тя така изведнъж попадна в прегръдките на царя...

След месец-два жената прати хабер на царя, че е непразна. Тогава Давид изпрати пратеник до военачалника си Йоав като му нареждаше да изпроводи веднага при него войника Урия.

Скоро царят посрещна хетееца Урия у дома си с думите:

— Е, как е, войнико? Как са хората ми, успяват ли във войната? Как е господарят ти Йоав?

Урия отговори на въпросите на царя кратко и ясно както подобава на войник.

После Давид му каза:

— Урия, слез сега у дома си! Омий нозете си и виж жена си!

Войникът бързо излезе от къщата на царя, който веднага прати след него голяма част от богатата царска трапеза.

Но Урия не отиде у дома си. Той спа пред вратите на царската къща, заедно със слугите на Давида. Рано сутринта известиха царя за това ѝ той повика Урия.

— Защо не слезе у дома си, войнико? — запита строго той.

— Господният ковчег и мъжете на Израил и Юда прекарват в шатри на стан в открито поле, а аз да ида у дома си, за да ям и пия, и спя с жена си? Заклевам се в твоя и моя живот, царю, че не мога да направя такова нещо! — отговори Урия.

Тогава Давид му каза:

— Постой тук и днес, пък утре ще те изпратя на бойното поле!

Вечерта царят пак покани Урия да яде и пие заедно с него. Напои го много, но Урия пак не слезе при жена си, а спа пред царската къща. Тогава Давид написа писмо на военачалника си Йоав и го прати по Урия. В писмото заповядваше на Йоав да постави Урия там, гдето сражението е най-жестоко, за да бъде убит от враговете.

Върна се Урия в стана на войските горд, че е изпълнил своя дълг на войник като не прие никакви удобства и не спа с жена си. Побърза да предаде писмото на Йоав, нищо неподозирайки за съдържанието му.

На другия ден Йоав поднови атаките срещу обсадения град Рава. Той постави Урия на едно място, където знаеше, че има храбри мъже, които се хвърлят в битките, без да жаят живота си. Скоро закипя страшен бой. Израилевите мъже се нахвърляха като тигри към стените на града, а амонците го бранеха смело. Мъжете стреляха по нападателите, а жените хвърляха отгоре сторещени воденични камъни. Често, често се чуваха предсмъртни стонове и от двете страни. По някое време Йоав нареди на войските си да се оттеглят от стените на Рава. Бе видял, че хетееца Урия вече е убит и смяташе за излишно понататъшното кръвопролитие. Изгледите да превземат града бяха незначителни. Амонците бяха решили да го бранят до последна капка кръв.

После Йоав изпрати човек при царя да го извести за всичко, що се бе случило на бойното поле. Той каза на вестителя:

— Когато разкажеш на царя кое как е станало и че са убити доста наши люде и гневът му пламне, ти му кажи, че е убит и хетееца Урия.

И така вестносецът пристигна в Ерусалим и докладва на царя:

— Та, значи, ние нападнахме града и неколцина техни храбреци излязоха против нас на полето. Ние ги гонихме чак до портите им, но стрелците им стреляха по нас от стените и убиха доста от слугите ти, царю.

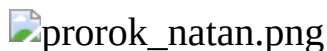
— А защо се доближихте толкова много до стените, а?! — развика се Давид, побеснял от яд.

— Там умря и хетеецът Урия... — добави вестителят, сетил се за заръката на Йоав.

— Предай на Йоав — внезапно омекнал, рече царят — да засили още повече нападението си против града Рава и го съсипе съвсем! Тъй да му речеш на твоя господар Йоав, да заличи от лицето на земята този град!

Вестителят побърза да се върне при началника си и да му предаде заповедта на царя. А Витсавее като чу, че мъжът ѝ е умрял, плака много. Когато премина жалейката, Давид я взема у дома си за жена. И тя му роди син. Но всичко, което беше направил Давид с Витсавее и нейния нещастен мъж, беше грях, голям грях пред Господа.

И Бог не закъсна да прати пророк Натан при Давида. Влезе пророкът в кедровата къща на царя и започна да разказва:

Пророк Натан укорява Давид за греховете му

— Живееха в един град двама братя. Единият беше много богат, а другият — сиромаш. Богатият имаше много овце и говеда, а сиромашът нямаше друго освен едно малко женско агънце, което растеше заедно с чадата му. Човекът много го обичаше — даваше му от залька си, поеше го от чашата си, а то лежеше на пазухата му. Агънцето му беше като дъщеря. Но, не щеш ли, веднъж един пътник дойде на гости у богатия брат. На богаташа му се досвидя да вземе от многото си овце и говеда да нагости пътника, та взе агънцето на сиромаша и го закла.

Като чу този разказ, Давид страшно се ядоса и каза:

— В името на живия Бог, човекът, който е сторил това, заслужава смърт! Трябва и да плати за агнето четворократно, защото е сторил грозно дело.

Тогава Натан каза на Давида:

— Ти си този човек! Господ казва така: „Аз те помазах за цар над Израил и Юда. Защо презря ти словото на Господа и стори зло пред очите му? Защо уби с меча на амонците хетееца Урия и взе за жена неговата жена? Затуй в твоя дом ще повдигна против тебе големи злини.“

Давид каза на Натана смирено:

— Съгреших Господу, много съгреших. А сега що да сторя?

А Натан му отвърна:

— Господ отстрани греха ти. Няма да умреш, но знай, че чрез това дело ти си дал повод на Господните врагове да хулят против него. Затова детето, което ти се е родило от Уриевата жена, непременно ще умре.

След тези думи пророкът напусна Давидовия дом, а детето на Витсавее се разболя.

Цар Давид се моли Богу горещо за детето. Дни наред стоя коленичил на земята, не вкусил хляб. Дойдоха старейшините на дома му да го молят да стане от земята и да хапне нещо, но той отказваше. На седмия ден детето умря. Всички се страхуваха да му съобщят грозната вест, но той сам разбра и стана от земята. Изми се и се помаза, смени дрехите си и влезе в Господния дом, та се поклони. После се върна у дома си и се нахрани. Дочул, че слугите му нещо шушукат, той каза:

— Защо се чудите, че сега съм спокоен и се храня? Докато детето беше живо, аз постих и плаках, защото мислех, че все пак Бог може да ми покаже милост и да го остави живо. Но сега то умря и аз да постя и да плача не ще го върна на този свят. Някога аз ще ида при него, но то няма да се върне при мен.

Слугите поразмислиха и се съгласиха, че царят е прав — детето няма да оживее, колкото и да го оплакват.

След това Давид влезе при жена си Витсавее, утеши я в голямата ѝ скръб и я облада. Изминаха девет месеца и тя пак роди син, когото нарече СОЛОМОН. И Бог възлюби този син и прати пророк Натан да го нарече „Едидия“, което значи „любезен Господу“.

ОТМЪЩЕНИЕ

Цар Давид имаше много синове и дъщери от различни жени и наложници, та затова често между тях възникваха най-различни вражди, а понякога дори и любов. Така синът му Амнон се влюби в сестрата на брат си Авесалом — хубавицата Тамар. Тя беше висока, стройна девойка с гъста, тъмночервена коса, която се разпиляваше по гърба и раменете ѝ на гъвкави буйни къдрици. На тънката ѝ шия блестеше като златен пурпур нежно огърлие. Лицето и бе овално и бяло като сняг. Усмихнеше ли се, сякаш две алени рози цъфваха на бузите ѝ и се откриваха зъбите ѝ, бели като току-що окъпани агнета — близнета. А беше и добра, отзивчива — всекиму гледаше хубаво да направи. Брат ѝ Авесалом я обичаше много и се мъчеше, доколкото може да я предпази от всяко зло. Но Амнон я залюби с такава една не братска любов и лоши мисли започнаха да се въртят в главата му. Тя беше девица и затова бе трудно да се добере до нея.

Тази страст дотолкова измъчваше царския син, че той дори се поболя. Отслабна, прежълтя, направо се състари. Това не убегна от погледа на хитрия му братовчед Ионадав, син на Давидовия брат Сама. Веднъж той спря Амнон и му рече:

— Защо ти, царски сине, слабееш и жълтееш така от ден на ден? Не щеш ли да ми кажеш причината? Все може с нещо да ти помогна.

И Амнон сподели с него мъката си:

— Обичам Тамар, сестрата на брат ми Авесалом. Кажи ми що мога да сторя, за да я имам? Ти знаеш, че тя е девица, а и брат ѝ на всяка крачка я следи...

Ионадав се усмихна дяволито, казвайки:

— Ха, това ли било? Ей сега ще ти кажа що да сториш, за да се изпълни желанието ти. Престори се на много болен и легни на легло. Когато дойде да те види баща ти, царя, ти му кажи: „Татко мой, господарю, нека дойде тук сестра ми Тамар да ми сготви ястие и да ми даде да ям. Казват, че много вкусно готвела.“

Амнон направи така както го посъветва коварния му братовчед. След като го посети, баща му Давид веднага нареди на дъщеря си Тамар да отиде при „болния“ Амнон и да му сготви това, което той пожелае.

Нищо неподозиращата и винаги услужлива Тамар побързала отиде в къщата на брат си Амнон и да му помогне с каквото може. „Болният“ поиска момичето да замеси тесто и да запържи мекици пред него. Тамар запретна ръкави и бързо приготви всичко. После сложи мекиците в една тава пред Амнон, но той отказа да яде, казвайки:

— Моля, изведете всички човеци, които са при мен! Пречат ми да ям.

Скоро всички излязоха от къщата и „болният“ накара Тамар да занесе мекиците в спалнята му, където той побърза да се настани. Послушното момиче занесе тавата в спалнята и понечи да я сложи близо до брат си Амнон, но той чевръсто скочи, хвана я за ръката и рече:

— Ела и легни с мене, сестро моя! Това ще ми е цера. За теб съм болен отколе. Не мога да устоя на хубостта ти. Бузите ти са като две половинки на току-що срязан нар. Устните ти са толкова алени, че човек не може да им се нагледа. Очите ти са дълбоки като Есевойските езера край портата на Бахрабим. Снагата ти прилича на палма, а гърдите — на зрели гроздове. О, колко си хубава, Тамар!

Изплашеното до смърт момиче му отговори:

— Не, брате мой, не ме насилвай! Не е прилично да стане такава нещo в Израил. Грешно е пред Бога. Да не си посмял да сториш такава безумие! А къде ще скрия аз срама си? Говори, моля те, на баща ни, царя. Той няма да ме откаже на тебе.

Но Амнон не послуша молбите на сестра си и понеже беше по-силен от нея, успя да я насили. А след това изведнъж я намрази. И омразата му беше по-силна от любовта, с която я беше залюбил и затова ѝ каза сърдито:

— А сега стани и веднага си иди!

Тамар проплака:

— Не така, брате мой, защото това, гдето ме пъдиш така, е по-голямо зло от другото, което вече ми стори. Веднага ли забрави думите, които ми казваше преди да ме насилиш?

Отегчен, без да я погледне повече, Амнон извика момчето, което му прислужваше и каза:

— Изведи тази навън от къщата ми и заключи след нея вратата!

Изведената, по-право изблъсканата навън Тамар не знаеше какво да прави. Беше замаяна от всичко случило се така набързо, направо ужасена от грозната постъпка на брат си и най-вече от омразата, с която я отпрати. Къде се беше изпарила така бързо любовта, за която ѝ говореше така хубаво преди да я обладае? Така ли става с всички мъже и жени? Ами сега що да стори и къде да се дене с този ужасен срам?

Нещастното момиче раздра шарената дреха, с която се обличаха всички царски дъщери — девизи, сложи пепел на главата си и ридаейки на висок глас се повлече към дома си.

На вратата я посрещна брат ѝ Авесалом, силно разтревожен от жалкия ѝ вид и горчивия ѝ плач. Той я запитва:

— Брат ти Амнон ли се поруга така жестоко с теб? Но сега, сестро моя, преглътни тази голяма горчилка! Все пак брат ти е... И не наскърбявай сърцето си за такова нещо!

И хубавата Тамар заживя като вдовица в дома на брат си Авесалом.

Когато цар Давид научи за всичко това, страшно се разгневи, но злото вече не можеше да се поправи с нищо. Животът на прекрасната Тамар бе съсипан завинаги.

Авесалом силно намрази брат си Амнон, но не му каза нищо.

Така изминаха две години — в мълчание между двамата братя и пълна самота за Тамар. Но ето, че Авесалом нае стригачи за овцете си във Ваал-асор, близо до Ефрем. Той реши да покани всички царски синове на гощавката преди започване на работата. Помоли и баща си да отиде, но цар Давид отказа с думите:

— Не, сине мой, нека да не идваме всички да те отегчаваме.

Но тъй като Авесалом продължи да го моли горещо, той се съгласи да отидат само синовете му без него.

Когато пристигнаха всички царски синове в дома на Авесалом във Ваал-асор, той каза на слугите си:

— Слушайте добре какво ще ви наредя! Когато брат ми Амнон се развесели много от виното, аз ще ви дам знак да го поразите. Не се страхувайте, нали аз ви заповядвам това?!

Кехлибареното вино се лееше от делвите в чашите, пиршеството бе вече в разгара си. Най-весел от всички беше Амнон. Той бе започнал да мисли, че Авесалом вече му е простил, когато изведнъж бе смъртно поразен от слугите му. Тогава всички царски синове наскочаха уплашени, в миг изтрезнели от хубавото вино. Бързо възседнаха мъските си и побегнаха от мястото на убийството.

Докато царските синове бяха още на път, до цар Давида достигна слух, че всички момчета са убити. Тогава той раздра дрехите си и легна на земята, жално оплаквайки ги. Слугите му също раздраха дрехите си и посипаха главите си с пепел в знак на голямата скръб, сполетяла царския дом.

Но Ионадав, хитрият син на Сама, каза на царя:

— Не мисли, господарю, че всички младежи са избити от Авесалом. Убит е само Амнон, защото това е било решено още в деня, когато той изнасили сестра му Тамар.

Не беше доизрекъл още думите си Ионадав, когато по пътя се зададоха царските синове. Всички се втурнаха да ги посрещнат. Когато дойдоха при баща си Давида, те дълго плакаха с висок глас. Плака с тях и Давид за неразумния си син Амнон.

А Авесалом побягна от дома си и отиде при гесурския цар Талмай, при когото живя цели три години.

Цар Давид прежали бързо сина си Амнон, който наистина бе извършил гнусна постъпка и с това заслужил смъртта си, но за избягалия Авесалом жалеше всеки Божи ден.

СМЪРТТА НА ДАВИД И ВЪЗЦАРЯВАНЕТО НА СОЛОМОН

Цар Давид беше в напреднала възраст, та зрението му бе отслабнало и му беше постоянно студено. Колкото и да го покриваха с топли дрехи, той все трепереше. Всички в двора му се чудеха що да сторят, та да облекчат старческите му неволи. Веднъж един от слугите му предложи да потърсят млада и много хубава девица, която да стои край Давида и да спи на пазвата му, за да го топли. Така и направиха. Започнаха да търсят по всички Израилеви предели и накрая откриха красивата сунамка Ависага. Доведоха я при царя.

Всички в Давидовия дом се радваха на хубостта ѝ. Стройна и висока като тополка, тя стъпваше леко като млада сърна и чевръсто шеташе край царя. Дебелата ѝ плитка се виеше като смок по гъвкавата ѝ снага, а в засмените ѝ очи блестяха безброй светли искрици. Ависага изпълняваше всички прищевки на царя, но той нито я видя добре с отслабналите си очи, нито можа да я познае като жена.

Вторият син на Давид, роден след мъртвия вече Авесалом, беше Адония. Той беше синеок и красив баща си, но не притежаваше неговата сила и смелост, а и не ходеше в Господните пътища. Като видя, че баща му е много остарял, Адония си помисли, че вече е дошло време да се възцари на престола му. Харесваше много и Ависага и искаше да я направи своя жена. Затова побърза да приготви колесници и конници, както и петдесетина мъже, които да тичат пред него. Помагаха му военачалникът Йоав и свещеникът Авиатар. Но силните мъже на цар Давид и свещеникът Садок, пророкът Натан, Ванаия, Семей и Реий не бяха с него.

Самонадеяният царски син закла овце и угоени телета при извора Рогих и покани всичките си братя и царските слуги освен брат си Соломон и силните мъже на Давид.

Тогава Натан отиде при Соломоновата майка Витсавее и ѝ каза да отиде при цар Давид, за да му припомни обещанието след него да царува нейният син — Соломон. Жената го послуша и влезе в спалнята

на царя, където прислужваше сунамката Ависага. Витсавее се поклони пред Давид, който по-скоро я усети, отколкото видя и запита:

— Какво желаеш, жено?

Майката на Соломон пристъпи крачка напред и започна:

— Господарю мой, ти се закле в Господа, че синът ми Соломон ще царува след тебе. Но ето, че сега Адония се е възцарил, а ти дори не знаеш за това. Но към тебе, царю мой, са обърнати очите на целия Израил, за да им известиш кой ще седне на престола подир тебе.

Докато говореше така Витсавее, при царя влезе пророк Натан. Той се поклони и каза:

— Царю мой, рекъл ли си ти на Адония да царува след тебе? Ето той вече е заклал много животни и е поканил царските синове, военачалници и свещеникът Авиатар. Всички те ядат и крещят: „Да живее цар Адония!“

Тогава цар Давид се обърна към Витсавее с думите:

— В името на живия Бог, който е избавял душата ми от всяка беда, се заклех, че синът ти Соломон ще царува подир мене. И така ще направя днес!

Витсавее се поклони благоговейно и каза:

— Да живее господарят ми, цар Давид, до века!

А Давид рече:

— Повикайте свещеника Садок и Ванаия!

Когато всички поканени дойдоха, той им нареди:

— Вземете със себе си слугите ми, качете сина ми Соломон на моята мъска и го заведете долу в Гион. Свещеникът Садок и пророкът Натан нека го помажат там за цар над Израил! Засвирете с тръба и викайте: „Да живее цар Соломон!“ После елате тук и нека той седне на престола ми, защото вече той ще царува вместо мене! Аз го назначавам вожд на Израил и Юда!

В отговор на царя, Ванаия рече:

— Както е бил Господ с господаря ми Давида, така да бъде и със Соломона и да направи престола му още по-велик!

И така свещеникът Садок, пророк Натан и Ванаия заедно с херетците и филетците качиха Соломон на Давидовата мъска и го заведоха в Гион. Там свещеникът взе рога с мирото от шатъра за срещане с Бога и помаза Соломон. Тогава засвириха с тръба и завикаха: „Да живее цар Соломон!“ После всички тръгнаха към

царската къща като свиреха с кавали и така шумно се веселяха, та чак земята се тресеше.

Когато чуха този шум, гостите на Адония се смутиха много. В това време при тях влезе Ионатан, синът на свещеника Авиатор, който каза:

— Давид направи Соломона цар. Той седна вече на престола. А царските слуги влязоха да честитят на цар Давид като рекоха: „Бог да направи името на Соломон по-светло и по-велико от твоето име!“ А Давид се поклони както беше на леглото и каза: „Благословен да бъде Господ, Израилевия Бог, който ми даде днес син да седи на престола, докато очите ми все още могат да го видят!“

След тези думи на Ионатан, всички гости на Адония се изплашиха и побягнаха от дома му. Изплаши се и Адония, та отиде да се хване за роговете на олтара — място, където можеше да се смята в безопасност.

Скоро известиха на Соломон, че брат му Адония се бои от него и че се е хванал за роговете на олтара. А Соломон рече:

— Ако Адония се покаже достоен мъж, ни един от космите на главата му няма да падне на земята, но ако се намери някакво зло у него, веднага ще го умъртвя.

След това Соломон прати хора да свалят Адония от олтара. Провинилият се царски син побърза да се поклони на брат си Соломон.

Когато Давид усети, че скоро ще умре, той повика Соломон при себе си и му каза:

— Сине мой, аз отивам при бащите си, а ти бъди мъжествен! Пази заръките на Господа, ходи в пътищата му и пази заповедите му, според както е писано в Мойсеевия закон, за да успееш във всичко, каквото правиш! Постъпвай винаги според мъдростта си, Бог те е надарил с голям ум!

Давид скоро бе погребан в Давидовия град. Той царува над Израил цели четиридесет години — седем в Хеврон и тридесет и три в Ерусалим. А Соломон като седна на престола на баща си закрепил твърдо царството. Скоро славата на неговата мъдрост и красота, за разкоша на неговия двор се разнесе далече отвъд границите на Палестина, в Асирия и Финикия, в Горни и Долни Египет, по крайбрежието на Черно и Средиземно море.

ГОСПОДНИЯТ ДАР ЗА СОЛОМОН

Цар Соломон не беше достигнал още средна възраст, когато славата за неговата мъдрост и красота се разнесе далече отвъд границите на Израил. Навсякъде с удивление изричаха името му, защото нямаше между царете подобен нему.

Още когато беше много млад, цар Соломон говори на сън в Гавон с Господ, който му каза:

— Искай какво да ти дам!

А Соломон отговори:

— Ти, Господи, показа голяма милост към баща ми Давида, понеже той ходи пред Тебе във вяроност. И сега, Боже мой, Ти си направил слугата си цар вместо баща ми, но аз съм още много млад и не зная какво да правя. Дай, ако може, на слугата си разумно сърце, за да съди правилно людете Ти, за да различава добро и зло, защото кой може да съди този Твой голям народ?

Тези думи на Соломон бяха угодни на Бога и Той му каза:

— Понеже ти не поиска за себе си нито богатство, нито дълъг живот, нито смъртта на неприятелите си, а поиска разум, за да раздаваш правосъдие, ето аз ти давам мъдро и разумно сърце, така щото преди тебе не е имало подобен на тебе, нито след тебе ще се издигне такъв. Дадох ти и това, което не си поискал — богатство и слава. И ако ходиш в моите пътища и пазиш заповедите ми, както баща си Давид, тогава ще продължа и дните ти.

Събуди се цар Соломон след този сън и се върна в Ерусалим, за да съди своя народ. Едва що пристигнал и пред него се явиха две разплакани жени.

Едната побърза да каже:

— О, господарю мой, чуй молбата ми! Аз и тази жена тук живеем в една къща. Преди няколко дни ми се роди син. След мене и тя също роди син. В къщата няма друг човек — само двете сме. Миналата нощ умряло детето на тази жена, защото тя го затиснала в съня си. После станала посреднощ и докато аз спя взела моя син, а на

пазвата ми положила мъртвото си дете. Когато се събудих в зори да накърмя сина си, аз изумена видях, че той е мъртъв. Плаках много, но когато се развидели, аз разбрах, че това не е моето дете. Бих могла да го разпозна сред хиляди други бебета.

А другата жена извика:

— Не, не е така! Мъртвият е нейния син, а живият — моят. Тя иска да ми го отнеме, царю, защото нейното дете е мъртво.

Двете жени продължаваха да се надвикват пред царя като всяка от тях твърдеше, че живото дете е нейно.

Цар Соломон поиска един голям нож и рече:

— Разделете на две живото дете и дайте едната половина на едната жена и другата половина — на другата!

 solomon_razdava_pravosydie.png

Соломон раздава правосъдие

Тогава онази жена, чието дете беше живо, извика:

— О, господарю мой, не го убивай! Дай го на нея!

А другата жена каза:

— Не, по-добре го разделете! Да не е нито мое, нито нейно.

Тогава Соломон каза:

— Дайте детето на тази жена, която поиска да остане живо! Тя е майка му.

Целият Израил научи за тази справедлива присъда на царя и разбра, че Божия мъдрост има в него. От тогава той се прочу наблизко и далеч със своето правосъдие.

ПРАВОСЪДИЕТО НА СОЛОМОН

Седеше цар Соломон на трона в залата на Ливанския дом и съдеше хората, които идваха при него.

Четиридесет колони, по четири в редица, поддържаха свода на съдилището. Те бяха облицовани с кедър и завършваха с капители във формата на лилии. Подът беше направен от малки кипарисови дъсчици. Целите стени бяха с кедрова облицовка, украсена със златна резба, представляваща херувими, палми, ананас.

В дъното на залата имаше шест стъпала, които водеха към трона на Соломон. На всяко стъпало имаше по два бронзови лъва. А тронът беше от слонова кост със златна инкрустация и златни подлакътници във формата на легнали лъвове. Облегалото на трона завършваше със златен диск. От трона до пода се спускаха пурпурни завеси, които отделяха предверието, където се тълпяха тължители, просители и свидетели. Там бяха и обвиняемите под силна стража.

Царят беше облечен в червен хитон, а на главата си имаше позлатен венец. От дясната му страна беше трона на майка му Витсавее, която вече рядко се появяваше в съда поради напредналата си възраст.

Лицето на цар Соломон беше бледо, устните — алени, а изгъстата му гарвановочерна коса блестяха бели нишки като сребърни ленти. Бели нишки имаше и в черната му брада, накъдрена според обичая на асирийските царе на правилни, ситни вълни. Очите на царя бяха тъмни като най-тъмния ахат, като небето в безлунна лятна нощ. А дългите му ресници, стрелнали се надолу и нагоре, приличаха на черни лъчи около черни звезди. Нямахме човек на земята, който може да издържи погледа на Соломон, без да сведе очи. А гневните мълнии в очите му поваляха на земята хора и животни. Но имаше мигове, когато царят се опиваше от вино или любов, от сладостта на властта или се радваше на някоя мъдра дума, казана на място. Тогава в очите му блясваха топли пламъчета и на лицето му греиваше такава прекрасна усмивка, че който я видеше, бе готов да даде за нея всичко,

що имаше. Само името на цар Соломон, произнесено на глас, вълнуваше сърцата на жени и мъже, на млади и стари. Ръцете на царя бяха бели и нежни като ръцете на жена, но излъчваха такава сила, че когато полагаше длан върху главата на болни, изцеляваше ги от главоболие, гърчове, бяс. На показалеца на лявата си ръка имаше камей с кървавочервен астерикс, който изпускаше шест лъча. А върху обратната страна на камъка имаше надпис на много древен език, който гласеше: „Всичко е преходно“.

Асирийски гости с чернобради сериозни лица седяха покрай стените на ясписови скамейки, облечени в дълги маслинозелени дрехи, извезани по краищата с червени и бели шарки. Те бяха слушали толкова много за правосъдието на Соломон, че сега се стараеха да не пропуснат нито една негова дума. Между тях седяха Соломоновите военначалници, министрите и придворните. Тук бяха Семей — главният военачалник на войската, Ванея — някогашният царски палач, историографът Йосафат, Зовут — с високата титла „приятел на царя“, Ахелар — началникът на Соломоновия двор, Бен-Авинодав — женен за голямата дъщеря на царя, Бен-Гевер — началник на голямата област Арговия и много други приближени на Соломон.

Шестдесет войника с позлатени шлемове и щитовете се бяха строили от двете страни на трона.

Пред Соломон пръв застана с жалбата си Ахиор, майстор-шлифовач на скъпоценни камъни. Той разказа, че когато бил строител във Финикийския Бел намерил голям скъпоценен камък. Шлифовал го и помолил приятеля си Захария да го отнесе на жена му в Ерусалим.

След време и Ахиор се завърнал у дома си. Още от вратата попитал жена си за камъка. Тя се учудила много на въпроса му и казала, че не е виждала никакъв камък. Тогава Ахиор отишъл при Захария, който пък се закле, че е предал камъка на жена му. Сега Захария водеше в съда двама свидетели, които бяха готови да потвърдят, че са видели как пред тях е предал камъка на Ахиоровата жена.

Соломон погледна поред Ахиор, Захария и двамата свидетели в очите, помисли малко и каза на стражата:

— Отведете четиримата в отделни стаи и ги заключете!

После царят поиска четири къса влажна глина и нареди да отнесат по един на всеки заключен.

— Нека всеки от тях — заповяда царят — да предаде на глината формата, която е имал скъпоценният камък!

Не след дълго време донесоха на царя форми. Той никак не се изненада от това, ме единият от свидетелите беше предал на глината форма на овнешка глава, а другият — на конска. На Ахиор и Захария, разбира се, формите бяха еднакви — приличаха на женска гръд.

Тогава царят заключи:

— Вярвам, че на всички тук е ясно, че свидетелите са подкупени, но Захария просто не се е сетил да им обясни какво представлява шлифованият камък. А сега нека виновният да върне камъка на Ахиор и му плати тридесет граждански сикли за съдебните разноски и да даде десет свещени сикли на храма! Свидетелите да платят в хазната по десет сикли за лъжливите си показания!

Към трона на Соломон пристъпиха трима братя и започнаха в надпревара да говорят и си разменят помежду си тежки упреци и обиди. Накрая царят ги заплаши с изгонване от съдилището и те оставиха най-големият брат да разкаже всичко по ред. Случаят бе следния: Баща им преди да умре, ги повикал и им казал: „Синове мои, за да не се карате при делбата на имота след смъртта ми, аз сам ще ви поделя всичко. Когато затворя завинаги очите си, идете в горичката зад къщата и разровете пръстта под старата смоковница. Там ще намерите едно сандъче, преградено на три. Най-горната преграда е за най-големия син, средната — за средния, а долната — за най-малкия.“

Когато бащата умрял, тримата му сина побързали да го погребат и изровили сандъчето. С изненада открили, че горната му преграда е пълна със златни монети, в средната имало кокали, а в долната — парчета дърво. Двамата по-малки братя се почувствали оцетени и унижени и започнали да завиждат на по-големия си брат, който взел парите. А останалото имущество на баща си така и не знаели как да поделят. Дълго се карали помежду си и накрая решили да се обърнат към царя за съвет.

Соломон ги изслуша внимателно и рече:

— Баща ви е бил мъдър и справедлив човек. Той е изразил съвсем ясно волята си в своето завещание. Нима вие, глупаци такива, не се досетихте, че баща ви е оставил на най-големия син парите, на средния — добитъка и робите, а на малкия — къщата и нивите? Хайде сега си вървете бързо у дома и повече не се карайте!

Тримата братя се поклониха доземи на умния цар и радостни и щастливи излязоха от съда.

След това Соломон разреши още един спор за наследство, започнат преди няколко дни. Един баща, умирайки, казал, че оставя цялото си имущество на по-достоиния от двамата си сина. Но тъй като никой от тях не искал да се признае за по-лош от другия, те се обърнали към царя.

След като Соломон разбрал, че и двамата са добри ловци, им казал:

— Сега се върнете у дома си! Ще заповядам да поставят трупа на баща ви изправен до едно дърво, а вие със стрела се целете в гърдите му. После ще реша спора ви.

Сега двамата братя се бяха върнали заедно с човека, когото Соломон беше изпратил с тях. Царят попита чия стрела е улучила по-точно.

— Изпълних всичко, което ти нареди, царю — каза човекът. — По-големият син стреля пръв и улучи баща си точно в сърцето със стрелата, която му дадох.

— Чудесен изстрел — каза Соломон — Ами по-малкият какво направи?

— Ами... по-малкият опъна тетивата на лъка и после изведнъж го пусна като каза разплакан, че не може да стреля в трупа на баща си.

— Тогава нему ще принадлежи богатството на стареца! — отсече царят — Той е по-достоиният син. А по-големият, ако иска, може да постъпи при мене на работа като телохранител. Трябват ми точно такива силни и алчни хора със сигурна ръка и вярно око.

Часове наред пред царя се явяваха най-различни тъжители и той винаги отсъждаше мъдро и справедливо. Накрая в Ливанския дом влезе една бедна жена, вдовица на каменар, и каза:

— Царю велики, и аз моля за правосъдие. С последните си два динария купих брашно, сипах го в тази тава и го понесох към дома си. Но, не щеш ли, за беда, изведнъж духна силен вятър и разпиля брашното. О, царю мой, кой ще ми заплати сега тази загуба? Няма с какво да нахраня децата си.

— Жено, кога се случи точно това? — попита Соломон.

— Тази заран на разсъмване — проплака жената.

Царят заповяда да повикат няколко богати търговци, чийто кораби днес трябваше да отплават за Финикия. Търговците бързо се явиха в съдилището, силно разтревожени. Соломон ги попита:

— Кажете ми тази заран молихте ли Бога за попътен вятър?

Търговците, покланяйки се, отвърнаха:

— Да, царю всемогъщи, молихме го. И Бог беше така добър да ни изпрати попътен вятър.

— Много се радвам за вас — каза царят — Но този същият вятър е разпилял брашното на тази бедна жена. Справедливо ще е да е обезщетите.

Зарадвани, че царят ги вика само за това, търговците веднага напълниха тавата на жената със сребърни монети. Вдовицата коленичи и със сълзи на очи благодари на мъдрия цар, който ѝ каза:

— Почакай, жено! Към дяловете на търговците аз ще прибавя и моя царски дар за сирачетата ти.

И той заповяда на ковчезника си да сложи върху парите на търговците толкова жълтици, че среброто под тях да не се вижда.

ПОСТРОЯВАНЕТО НА ГОСПОДНИЯ ДОМ

По времето на Соломоновото царуване за народите на Юда и Израил настъпиха мирни дни. Те живееха безопасно, ядяха, пиеха, веселяха се и молеха Бога да продължи колкото може повече дните на Соломон.

А той владееше над всичките царства от реката Ефрат до филистимска земя и до границите на Египет. Господ беше дал на Соломон твърде много мъдрост и разум. Неговата мъдрост надмина тази на всички източни мъдреци, както и на египетските. Името му се прочу между всички околни народи.

Още в началото на царуването си Соломон прати на Тирския цар Хирам следната вест:

— Ти знаеш, царю Хираме, че баща ми Давид не можа да построи дом за името на Господа, поради боевете, които трябваше да води постоянно. Но накрая Бог положи всичките неприятели под нозете му и ето аз сега се радвам на пълно спокойствие. Нямам нито противници, нито злополуки. Затова възнамерявам да построя дом на моя Бог. Моля те, заповядайте да ми насекат кедри от Ливан. Моите слуги ще бъдат и твои слуги и ще им дам заплати, каквито ти речеш.

Цар Хирам прати в отговор на Соломон следните слова:

— Благословен да бъде Господ, който даде на Давид мъдър син да царува над този велик народ! Аз ще сторя всичко, което искаш за кедровите и елховите дървета. Моите слуги ще ги снемат от Ливан до морето и ще ги товарят на салове. А ти ще сториш това, което искам, за да продоволстваш моя дом.

И така двамата царе направиха договор помежду си — Хирам даваше на Соломон дървета и други материали, колкото той искаше, а Соломон му изпращаше пшеница и дървено масло.

Соломон събра тридесет хиляди здрави мъже, които изпращаше на работа в Ливан, начело с Адонирам. Имаше още седемдесет хиляди бременосци и осемдесет хиляди каменоделци в планините. Над всички тези работници бдяха три хиляди и триста надзиратели.

Дърварите отиваха на смени в Ливан, където цял месец вършеха толкова тежка работа, че после трябваше да си почиват два месеца. Хиляди хора връзваха отсечените дървета в салове и стотици моряци ги свличаха по море в Яфа, където работеха изкусните тирийци. Над всички началстваше Азария, син на Натан, човек деен и жесток. За него се носеха слухове, че никога не почива и не спи, разяждан от тежка неизлечима болест.

След като беше подготвен огромен материал от камъни и дървета, започна строежът на Господния дом на хълма Мориа. Това стана през 480 година след излизането на Израил от Египет, през четвъртата година от царуването на Соломон, през месец Зив, който е вторият месец на годината.

За построяването на Господния дом, както и на царския дворец в Ерусалим, Соломон извика от Тир изкусния майстор-строител Хирам Авий от Сидон, син на медникар от рода Наталимов. Всичките планове на храма и двореца, рисунките по колоните, украшенията на стените, чертежите на прозорците и вратите бяха изработени от Хирам.

Дължината на дома, който Соломон построи за Господа, беше 60 лакътя, широчината му — 20, а височината — 30. Строеше се с камъни и дървета, предварително подготвени, така че нито чука, нито топор, нито какво да е желязно сечиво не се чу при работата.

Покривът бе направен от кедрови дъски и греди. Прозорците бяха неподвижни и с решетки. До втория и третия етаж се стигаше чрез витлообразна стълба. Подът бе покрит с елхови дъски, а стените — с кедрови така, че камък не се виждаше. По всички стени на дома бяха изрязани палми, цъфнали цветове и херувими. В средата на вътрешния дом бяха разположени два херувима от маслиново дърво, високи по 10 лакътя, също обковани със злато. Крилата им бяха разперени така, че крилото на единия досягаше едната стена, а крилото на другия — другата стена. А в средата крилата на двата херувима се допираха.

Поставиха светилището в по-вътрешната част на дома, за да положат там ковчега на Господния завет. Цялото светилище бе обковано със злато, а олтарът беше от кедръ. Завесата пред него също бе позлатена и поставена на златни верижки. Вратата за входа на светилището бе направена от маслиново дърво с прекрасна дърворезба, обкована със злато.

Построеният Господен дом

Майстор Хирам изля два медни стълба, високи осемнадесет лакътя. На върховете им сложи капители, високи пет лакътя, изобразяващи кремове. Той направи и леяно море, чието устие беше широко десет лакътя и високо — пет. Морето стоеше на дванадесет вола, чиито задни части бяха обърнати навътре. Направи и десет медни подножия като всяко от тях имаше по четири колела с медни оси. Върху подножията имаше десет омивалника, а на плочите, които бяха между стълбовете, имаше лъвове, волове и херувими, а под тях ресни. Накрая Хирам направи котлите, лопатите и легените.

Трапезата, на която се полагаха присъствените хлябове, светилниците, чашите, щипците, легените, кадилниците и резетата на вратите бяха направени от чисто злато. Теглото на медта и златото, които се използваха за направата на всички тези неща, не може да се пресметне.

За кедровите дъски и греди от Ливан, за кипарисовото, маслиновото и ситимовото дърво, за дяланите и шлифовани грамадни камъни, за пурпура, багреницата и висона, везани със злато, за прекрасните вълнени тъкани, за слоновата кост, желязото, оникса и мрамора, за скъпоценните камъни, за златните вериги, венци, ширити, мрежи, подноси, лампади и светилници, за златните панти и гвоздеи, за златните чаши и блюда, за изсечените образи на лъвове, волове и херувими, палми и други цветя, Соломон подари на Тирския цар Хирам двадесет селища от Галилейската земя.

Хирам обаче смяташе, че този подарък е нищожен в сравнение с нечувания разкош, с който бяха построени храма, двореца и малкия дворец в Мило за жената на царя, красавицата Астис, дъщеря на египетския фараон.

Цялата работа по построяването на Господния дом трая седем години, а на двореца — тринадесет. Когато храмът бе готов напълно, Соломон внесе нещата, посветени от баща му Давид — среброто, златото и венците — и ги положи в съкровищницата на Господния дом.

САВСКАТА ЦАРИЦА

Бог беше дал на цар Соломон прекалено много мъдрост и разум, та затова името му се прочу между всички околни народи и дори в далечни страни. Мъдростта му надминаваше тази на всички прочути до тогава мъдреци.

Дълго слуша Савската царица Балкис за мъдростта и хубостта на израилския цар Соломон и накрая реши да отиде при него с богати дарове от своята далечна страна и да види всичко с очите си.

Когато тя влезе в Ерусалим, малко и голямо се струпа да разглежда богатия ѝ керван. Всички се чудеха на камилите със златни такъми, натоварени с тежки товари от злато, аромати и скъпоценни камъни. Децата се радваха на мулетата със златни звънчета между ушите, на смешните маймуни в сребърни клетки, на прекрасните пауни. Керванът завършваше с тълпи от слуги в бели и небесносини одежди, които водеха опитомени тигри и барсове.

Савската царица беше великолепна четиридесетгодишна жена, която започваше вече да повяхва. Но с помощта на тайни вълшебни средства тялото ѝ изглеждаше стройно и гъвкаво като на девойка. Лицето ѝ беше страшно красиво, с една почти нечовешка красота. Царица Балкис Македа надминаваше всички жени в света по красота, мъдрост и богатство. Ала и тя като всички хора си имаше своите недостатъци. Всички в двора на Соломон бързо научиха, че Савската царица не показва никому краката си и затова винаги носи дълга до земята дреха. Много чудновати и смешни легенди се разказваха за това. Едни твърдяха, че царицата има кози крака, други се кълняха, че вместо ходила има гъши пръсти с ципа, защото майка ѝ веднъж след къпане седнала на пясъка, където току-що бил оставил семето си някакъв бог, временно превърнал се в гъсок. В тази легенда се твърдеше, че Балкис била зачената по този смешен начин, та затова имала гъши крака. А всъщност прекрасната Савска царица имаше обикновени човешки крака, но доста криви и обраснали с гъсти косми.

Царицата беше дошла от своята далечна страна, за да изпита мъдростта на цар Соломон и да види благополучието му. Още с пристигането си в двореца, тя искаше да провери ума на царя с гатанки. Затова побърза да прати при него петдесет юноши и петдесет девойки в най-нежна възраст. Всички те бяха облечени така изкусно, та най-зоркото око да не може да познае пола им. Балкис тогава рече на Соломон:

— Ще те нарека мъдър, царю, ако ми кажеш кои от тях са мъже и кои жени.

— О, та това е толкова лесно! — развеселен отвърна царят и заповяда да дадат на всеки от младежите по един сребърен леген и по една сребърна кана за миене.

Докато момчетата бързо потапяха ръце в легена с водата и енергично плискаха с шепи лицето си, момичетата нежно мокреха пръст по пръст и бавно вдигаха ръце към бузите си, така че много лесно разреши Соломон първата загадка на Савската царица.

След това тя прати на царя голям елмаз. В него имаше тънка пукнатина с много криволици, която представляваше един сложен проход. През този елмаз трябваше да се прокара копринена нишка. И тази гатанка не представляваше трудност за мъдрия цар. Той пусна в дупчицата една копринена буба, която излезе от другия ѝ край и остави подире си тънка копринена паяжина.

После прекрасната Балкис даде на Соломон един много ценен потир, направен от сардоникс и представляващ една великолепна художествена изработка. Хитро подсмиввайки се, тя каза на царя:

— Тази прекрасна чаша ще бъде твоя, царю, ако успееш да я напълниш с течност, взета нито от небето, нито от земята.

Но и тази загадка не затрудни Соломон. Той побърза да напълни красивия потир с пяна, паднала от тялото на силно заморен кон.

Много такива гатанки задаваше Савската царица на Соломон, ала той винаги ги разгадаваше бързо и точно.

Като видя Балкис Македа Господния дом и царската къща, които бе построил Соломон, ястията на трапезата му, прислужването на слугите му, като изпита мъдростта му, главата ѝ се замая. На сбогуване тя рече на царя:

— Верен беше слухът за твоето огромно състояние и нечувана мъдрост. Аз не вярвах на думите, докато не дойдох и не видях всичко с

очите си. Сега виждам, че дори половината не ми е била казана. Мъдростта и благополучието ти далече надминават слуховете, които се носят за тях. Честити са мъжете, които имат възможност всякога да стоят пред тебе и да слушат мъдрите ти думи. Да бъде благословен Господ, твоят Бог, който има благоволение към тебе да те постави на Израилевия престол! Понеже Той е залюбил Израиля завинаги, затова те е поставил цар, за да раздаваш правосъдие и Божия правда.

Цар Соломон даде на Савската царица всичко, което тя си хареса и пожела да има. После я изпрати заедно с голямата ѝ свита на далечния път към нейната страна.

НАКАЗАНИЕТО НА ЦАРИЦА АСТИН

Цар Асуир владееше над 127 области — от Индия до Итиопия. През третата година от царуването си той направи голямо угощение на първенците от всички области в царството. Дълго време царят показваше на гостите си несметните богатства, които притежаваше. След това направи голямата гощавка за всички люде, които се намираха в столицата му Суса.

Голямата градина на царския палат бе украсена с фини завеси от бял, зелен и син плат, прострени на висонени върви, окачени със сребърни колелца на мраморни стълбове. Гостите седяха на златни и сребърни канапета, положени върху настилка от бял и черен мрамор. Из въздуха се носеше ароматното ухание на многото прекрасни цветя в градината. Лека музика галеше приятно слуха на всички присъстващи.

Пъргави слуги често, често притичваха сред гостите със сребърни подноси, върху които имаше парчета хляб, току-що изпечени, приятно ухаещи, големи късове месо, най-различни плодове. Кехлибареното вино се лееше обилно в златните чаши с най-различна богата украса. Цар Асуир искаше с всичко да покаже своето огромно богатство, блясък и величие. Той беше издал заповед на слугите си никого да не насилват с пиене. Да се налива всекиму според желанието. Всичко на това пиршество беше хубаво като в приказка.

Царица Астин направи угощение на жените в царската си къща.

На седмия ден от празненството цар Асуир се развесели много от хубавото вино. Той заповяда на седемте скопци, които му служеха, да доведат царица Астин. Желаше да покаже на гостите си голямата ѝ хубост. Наистина красива бе царицата, много красива, но и много горда. Тялото ѝ беше високо и стройно, гъвкаво и свежо. Обичаше да носи леки тънки дрехи от полупрозрачен ленен плат с втъкани сребърни нишки, които обгръщаха плътно снагата ѝ, като оставяха открити раменете и краката ѝ до средата на прасците. През леката тъкан кожата ѝ светлееше и се виждаха всичките линии и форми на прекрасното тяло. Косата ѝ, боядисана в черно-синкав цвят, беше

разпръсната обилно по раменете и гърба ѝ, а краищата ѝ бяха завити около безброй ароматни топчета. Лицето ѝ беше овално, силно набелено и начервено, а тънко изписаните ѝ с туш очи изглеждаха грамадни и тъмни като най-тъмния ахат. Царица Астин се гордееше със своята прелест, но не обичаше да я показва всекиму. Затова тя сега отказа да изпълни заповедта на царя и не се яви пред него и гостите му, гуляли вече цяла седмица.

Силно разгневен, царят се обърна към мъдреците, които познаваха добре законите:

— Моля, кажете вие, мъдри хора, какво можем да направим според законите на царица Астин, която не изпълни заповедта ми?

Отговори му Мемукан, един от персийските първенци:

— Царица Астин не е обидила само царя, но и нас, всичките първенци и всичките племена, които живеят в областите на цар Асуира. Тази постъпка на царицата ще се разчуе между всичките жени и ще направи мъжете им презрени. Ако е угодно на царя, нека се издаде от него заповед, която да се впише между персийските и мидийските закони, за да не се отменява и според която Астин да не дохожда вече пред цар Асуира. Нека царят да даде царското ѝ достойнство на друга жена, по-добра от нея, която ще изпълнява всички царски повели. Когато указът бъде обнародван по цялото царство, тогава всички жени ще започнат да отдават чест на мъжете си, каквито и да са те.

Цар Асуир хареса предложението на Мемукан и го изпълни. Прати писма по всички области с указа, за да може всеки мъж да бъде господар у дома си и да бъде уважаван от жена си.

Известно време след като се укроти яростта на цар Асуир, слугите му рекоха:

— Време е да се потърсят за царя млади и красиви девизи. Нека той назначи чиновници, които да съберат в столицата Суса всички красиви девизи под надзора на царския скопец Игай. Да се настанят в женската къща на двореца и им се дадат необходимите неща. Девизата, която се хареса най-много на царя, нека стане царица вместо Астин.

Това предложение се видя угодно на царя и назначените чиновници започнаха да събират красавиците от цялото голямо царство.

Живееше в столицата един юдеин на име Мардохей, син на Яира. Той беше докаран от Ерусалим заедно с пленниците, които вавилонският цар Навуходоносор бе вземал. При него живееше чичовата му дъщеря Естир, която беше останала сираче без майка и баща. Мардохей я гледаше като своя дъщеря. Хубаво и умно момиче бе Естир и затова попадна сред избраните девизи за царя.

Доведена в царската женска къща, тя веднага се хареса на надзирателя Игай и придоби неговото благоволение. Той побърза да ѝ даде нещата, необходими за нейното разкрасяване, и седем момичета да ѝ прислужват. После я премести заедно със слугините ѝ в най-хубавото помещение на женската къща.

Естир не беше казала нищо за рода си, защото така ѝ беше наредил Мардохей. А той обикаляше всеки ден около къщата, за да научава какво става с нея.

Всяка девица от женската къща престояваше в нея по дванадесет месеца. Тя беше длъжна да се маже шест месеца със смионено масло и шест месеца — с други аромати и кремове за допълнителното си разкрасяване. След това когато ѝ дойдеше реда, влизаше при царя вечерта, а заранта се връщаше във втората женска къща под надзора на скопеца Саасгаза, който отговаряше за наложниците. Тя не влизаше вече при царя освен ако той не я повикаше някога. Всяка девойка, когато напускаше женската къща, за да влезе при царя, имаше право да вземе със себе си каквото поиска от вещите, които бе притежавала в продължение на дванадесет месеца.

Девойката Естир старателно се готвеше за срещата си с царя. От благовонните масла и кремове и без това хубавото ѝ мургаво лице стана неизразимо прекрасно. Гъстата ѝ гарвановочерна коса покриваше стройните ѝ рамене и се разпиляваше по изправения ѝ гръб на гъвкави буйни къдрици. Тя умееше свенливо да свежда очи под дългите си ресници, но в тъглчетата на устните ѝ винаги трептеше скрита мила усмивка.

Докато другите момичета от женската къща се грижеха само за външния си вид, то Естир се стараеше да усвои добри обноски и маниери, да се научи да води приятни и умни разговори, подходящи за царския дом.

Когато дойде реда ѝ да влезе при царя, Естир не поиска друго от женската къща освен това, което ѝ определи пазача Игай. Царят видя

голямата хубост на Естир, нейните обноски и умение да води приятен разговор и я хареса повече от всичките останали девойки. Тя придоби неговото благоволение и милост и той сложи царската корона на главата ѝ, направи я царица вместо Астин.

После цар Асуир направи отново голямо угощение на всичките си първенци и на слугите си, угощение в чест на новата царица Естир.

ИОАН КРЪСТИТЕЛ

В дните на Юдейския цар Ирод живееше един свещеник на име Захария. Той и жена му Елисавета ходеха в Божиите пътища и изпълняваха всички заповеди и разпоредби. Но двамата праведници имаха една голяма мъка — нямаха си чедо, а вече бяха в напреднала възраст. Жената постоянно се укоряваше за това, че не може да дари на любимия си мъж син, който да продължи рода му. Много се притесняваше и все мислеше, че хората я гледат с неприязън.

Но веднъж по време на каденето в Господния храм, когато навън се молеха множество люде, на Захария му се яви ангел Господен. Той се смути, изплаши се, но ангелът побърза да му каже:

— Не бой се, Захари! Искам само да ти кажа, че твоята молба е чута — жена ти Елисавета ще роди син, когото ще наречеше Йоан. Той ще бъде радост и утеха не само за теб и жена ти, но и за мнозина. Ще се изпълни със Святия дух още от зачатиято си и ще обърне мнозина от израилтяните към Господа, техния Бог.

Захария каза на ангела:

— Да не се глумиш нещо с мене? Аз съм стар, а и жена ми — също.

Тогава ангелът му отвърна сърдито:

— Аз съм Гавриил, който стои пред Бога и съм изпратен да ти известя това. Сега ти ще онемеееш и няма да продумаш до деня, когато ще се сбъдне това, що ти рекох, защото ти не повярва на думите ми.

А людете пред храма вече се чудеха защо се бави толкова много Захария вътре. Когато най-после излезе, той не можеше нищо да им каже, само правеше някакви знаци с ръце и те разбраха, че е имал някакво видение в храма Божий.

След като свърши службата му, Захария побърза да се прибере у дома. Не знаеше какво да мисли за случилото се по време на каденето. Но ето, че едва що изминали няколко дни и жена му зачена. Това я зарадва много, защото Бог беше погледнал милостиво на нея и вече нямаше за какво да я укоряват хората.

Бързо изминаха дните на бременността за Елисавета и ето, че тя роди едно здраво и хубаво момченце. На осмия ден дойдоха да го обрежат и искаха да го кръстят на баща му, но майката каза, че ще се казва „Иоан“. Тогава запитаха немия баща, който написа на една дъсчица името „Иоан“. В този миг му се отвориха устата и той започна да благославя Бога за голямата му милост с думите:

„Благословен Господ, Израилевия Бог, защото посети Своите люде и извърши изкупление за тях... Да даде нам, бидейки освободени от ръката на неприятелите ни, да Му служим без страх.“

Накрая той завърши така:

„А ти, детенце, пророк на Всевисшия ще се наречеш, защото ще вървиш пред лицето на Господа, да приготвяш пътищата за Него. Ти ще направиш така, че Неговите люде да познаят спасение чрез прощаване на греховете им поради милосърдието на нашия Бог.“

След тези думи на Захария страх обзе присъстващите. Заговори се по цяла Юдея, че Бог е с детето, което се роди на Захария и Елисавета на стари години.

А момчето започна бързо да расте и крепне по дух. После отиде да живее в пустинята. Носеше облекло от камилска козина и кожен пояс около кръста си. Храната му беше оскъдна — само акриди и див мед.

В петнадесетата година от царуването на Тиберия Кесаря, когато Пилат Понтийски беше управител на Юдея, а Ирод — четверовластник в Галилея, при първосвещенството на Анна Каиафа, Божието слово дойде до Иоана в пустинята. Тогава той тръгна около реката Йордан да проповядва водно кръщение за покаяние и прощаване на греховете. Сбъдваша се вече думите на пророк Исаия: „Глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя за Господа, прави направете пътеките Му! Всяка долина ще се напълни и всяка планина ще се сниши. Кривите пътеки ще станат прави и неравните места — гладки пътища. И всяка твар ще види Божието спасение.“

Отвсякъде започнаха да идват хора при Иоан, за да се кръщават и да го питат какво да правят, как да живеят. А той им отговаряше:

— Който има две ризи, нека даде едната на този, който няма! Който има храна — нека прави същото!

Веднъж при него дойдоха бирници да се кръщават. И те го попитаха:

— Учителю, ами ние какво да правим?

А той им каза:

— Не искайте нищо повече от това, що ви е определено!

Попитаха го какво да правят и военнослужещи, на които той отговори така:

— Не насилвайте никого, нито наклеветявайте! Задоволявайте се със заплатите си!

Мнозина от тези, които идваха да се кръстят, си мислеха, че Иоан е Божия син. Затова той на всички казваше:

— Аз ви кръщавам с вода, а Онзи, Който идва след мен, Комуто не съм достоен да поднеса обувките, Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън. Лопатата е в ръката Му и Той ще очисти гумното Си, ще събере житото Си в житница, а плевата ще изгори в неугасим огън.

И ето, че в един прекрасен ден при Иоан дойде да се кръсти Исус от Галилея. Иоан го възпираше с думите:

— Аз имам нужда да се кръстя от Тебе, а Ти идваш при мен.

И Исус му рече:

— Остави ме сега, защото така ни е прилично да изпълним всичко, що е писано.

Като се кръсти, Исус побърза да излезе от реката, но ето че се отвориха небесата и Божия Дух се спусна на Него във вид на бял гълъб. Чу се глас от небесата, който казваше:

— Този е възлюбеният Ми син, в Когото е Моето благоволение.

Иоан кръщава Исус в реката Йордан

Всички присъстващи тогава там разбраха, че Исус е Божият син, а Иоан е човекът, който е трябвало да подготви почвата за идването Му. Но мнозина бяха тези, които не знаеха това и продължаваха да чакат идването на Спасителя.

Иоан продължаваше да кръщава хората в реката Йордан и затова получи прозвището „Кръстителя“. Но Ирод хвана Йоана и го хвърли в тъмница, защото той често го укоряваше заради Иродиада, жената на брат му Филип и заради всичките злини, които причиняваше на хората. Иоан често му казваше: „Не ти е позволено да я имаш. Грешно е.“

Ирод се страхуваше да убие Иоан, защото знаеше, че народът го почита като пророк.

Иродиада обаче го мразеше още по-силно и желаше неговата смърт на всяка цена. Тя не се интересуваше от това какво е за народа Иоан. Искаше неговата смърт, защото той говореше навсякъде против нея. Накрая коварната жена успя да намери начин за погубването му. Тя знаеше, че Ирод много харесва играта на нейната дъщеря. Затова я накара да играе на рождения му ден като предварително поиска под клетва да изпълни едно нейно желание.

И така Ирод се закле пред събралите се на пиршеството и пред Иродиадината дъщеря, че ще изпълни желанието ѝ каквото и да е то, ако му поиграе. Постара се дъщерята на жестоката жена да играе много добре пред Ирода и накрая, подучена от майка си, му каза:

— Дай ми тука на блюдо главата на Иоана Кръстителя!

Царят се наскърби много. Той знаеше колко силно ще го намрази народът заради смъртта на Иоана, но нямаше какво друго да стори. Заради клетвите си и заради присъствуците на гуляя, той заповяда да обезглавят Иоана в тъмницата и да донесат главата му на блюдо. След като всичко това бе направено, той с погнуса и страх в сърцето поднесе страшното блюдо на Иродиадината дъщеря, която пък побърза да го занесе на майка си.

А учениците на Иоан дойдоха, вдигнаха обезглавеното му тяло и го погребяха с голяма скръб. После отидоха при Исус и му казаха за това. Като научи за тази жестока смърт, Исус се оттегли на едно уединено място и дълго се моли за Иоана Кръстителя, който бе най-светия между всички човеци на земята.

ИСУС — ВЕЛИКИЯТ ЛЕЧИТЕЛ

Ходеше Исус по цяла Галилея и поучаваше в синагогите. Проповядваше благовестието на Божието царство и изцеляваше хората от всякакви болести.

Слухът за този велик лечител се разнесе из цяла Сирия. След него вървяха големи тълпи хора от Галилея, Ерусалим и Юдея.

Като видя Исус множеството хора, изкачи се на хълма и седна. Учениците Му тутакси дойдоха при Него и насядаха наоколо. Тогава Христос започна да поучава с думите:

„Блажени нищите по дух, защото е тяхно небесното царство. Блажени скърбящите, защото те ще се утешат. Блажени кротките, защото те ще наследят земята. Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят. Блажени милостивите, защото на тях ще се показва милост. Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога. Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божи чада. Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно небесното царство. Блажени сте когато ви хулят и ви гонят и говорят против вас лъжливо всякакво зло заради Мене. Радвайте се и се веселете, защото голяма е наградата ви на небесата!“

Дълго, дълго разяснява Исус същността на Божиите заповеди, затова как трябва да се изпълняват, говори за големите човешки съблазни, каза им как трябва да се молят и да събират съкровища за небето, а не за земята, да бъдат свършени както е свършен техният Бог.

Денят вече преваляше, а благият звучен глас на Исус продължаваше да се разнася от хълма надолу към насъбралия се народ: „Искайте и ще ви се даде! Търсете и ще намерите! Хлопайте и ще ви се отвори! И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Отец ви, който е на небесата, ще даде толкова неща на тия, които знаят как да искат от Него?!“

После Той посъветва хората да се пазят от лъжливи пророци, които ще започнат да идват при тях. И накрая завърши дългата си реч с

думите: „Всеки, който чуе тези мои слова и не ги изпълнява, ще се оприличи на неразумен човек, който строи къщата си върху пясък. Ще завали дъжд, ще духнат ветровете, ще придойдат реките и ще се устремят върху тази къща и тя ще падне.“

Тръгвайки си за в къщи, хората продължаваха да се чудят на Исусовите думи. Те не приличаха по нищо на тези, които до сега бяха слушали от своите книжници. Повечето люде недоумяваха кому да вярват и какво трябва да сторят.

Когато Исус слезе от хълма, мнозина го последваха. Скоро един прокажен се доближи до Него. Беше страшен за гледане и всички се дръпнаха ужасени. Остана само Христос. Изродът протегна ръцете си към Него с гореща молба:

— Господи, аз вярвам, че ако Ти искаш, можеш да ми помогнеш. Моля Те, смил се над мен, очисти ме!

Исус посочи с дясната си ръка към прокажения и каза:

— Искам. Бъди очистен!

В миг проказата изчезна от тялото на човека и кожата му стана гладка и мека като на новородено. Безкрайно радостен, той се заоглежда, не вярвайки на очите си. Хората наоколо занемяха от изненада и едно многогласно „аааа“ потъна в подножието на хълма, от който току-що бяха слезли.

Тогава Исус рече на очистения:

— Сега можеш да се покажеш на свещеника за свидетелство на невярващите и да принесеш дар, какъвто Мойсей е заповядал.

Оздравелият скоро изчезна от погледите на всички, бързайки да се похвали навсякъде със своята нова чиста кожа.

Когато Христос влезе в Капернаум, към Него се приближи един стотник, който побърза да каже:

— Господи, моят добър слуга лежи у дома̀ много болен. Парализиран е и страшно се измъчва.

— Ей сега ще дойда у вас и ще го изцеля. Бъди спокоен за него!
— отговори Божият син.

— Исусе Христе, аз не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но можеш да кажеш само една дума и слугата ми да оздравее. И аз имам подчинени на мен войници, които точно изпълняват заповедите ми — каза стотникът.

Тогава Исус се обърна към онези, които вървяха след Него и рече:

— Истина ви казвам, никъде не съм намерил такава вяра. Стотниче, както си повярвал в Мен, така нека ти бъде! Иди си у дома и ще видиш, че слугата ти е вече оздравял!

Стотникът и хората около Христос побързаха да отидат в къщата, където лежеше болният. На вратата ги посрещна същият слуга, здрав и читав. Той се радваше много на щастieto, че е оздравял, че от парализата му и помен не е останал.

Вечерта когато Исус дойде в къщата на ученика си Петър, за да пренощува там, видя, че тъщата му лежи болна от треска. Допря се до ръката ѝ и болестта за миг премина. Жената веднага скочи от леглото зарадвана и започна да шета из къщи. После до късно през нощта при Учителя идваха болни от бяс и от проказа, немощни и отчаяни, и Той ги изцеляваше.

На другата сутрин в гадаринската земя Той срещна двама мъже, силно обхванати от бяс. Те излязоха от гробището и изглеждаха свирепи като диви зверове. Всички бягаха далеч от тях. Като забелязаха Исус, двамата извикаха в един глас:

— Какво имаш с нас, Ти, Божий сине? Нима си дошъл да ни мъчиш?

А недалеч от бесните хора имаше голямо стадо свине, които кротко си пасяха на поляната. Пастирите им, подпрени на гегите си, любопитно гледаха към бесните и срещналия ги Христос. От свинете около себе си като че ли изобщо не се интересуваха.

Бесовете, живеещи у двамата мъже, се молеха на Исуса:

— Молим Те, Господи, ако ни изпъдиш, прати ни поне в стадото свине!

Тогава Исус им заповяда:

— Напуснете телата на тези хора и идете бързо в свинете!

И бесовете излязоха от хората и отидоха в свинете. Изведнъж цялото стадо побесня и се спусна надолу по стръмнината, та право в езерото. Всички свине се издавиха. Ужасени, свинарите побързаха да отидат в града, където навсякъде охотно разправяха какво се бе случило.

Исус се качи в една ладия и пристигна в Своя град. Едва що дошъл и при Него донесоха един болен на постелка, целият

парализиран. Христос го погледна и каза:

— Стани! Вдигни постелката и иди у дома си!

Човекът стана, огледа вече здравето си тяло и побърза да се прибере у дома си, за да сподели с близките си голямата радост от изцелението на скованото си тяло.

Не след дълго при Исус дойде един началник, който като се покланяше, каза:

— Дъщеря ми току-що умря. Но Ти дойди и сложи ръката си на нея, та да се съживи и оздравее.

Христос стана и тръгна подир човека. Учениците Му също тръгнаха. Както вървеше из навалищата от хора, една болна жена се приближи зад Него и се допря до полата на дрехата Му. Тя вярваше, че като се допре до дрехата — ще оздравее. Исус се обърна, видя я и рече:

— Дерзай, дъщерю! Твоята голяма вяра те изцели.

В същия миг жената оздравя. А беше боледувала толкова дълго...

Когато Исус дойде в къщата на началника, видя всички разтревожени и им каза:

— Вървете си по домовете! Момичето не е умряло. То спи.

Присъстващите започнаха да му се присмиват, че не различава умрял от заспал. Но Той влезе при момичето и го хвана за ръката. До преди миг мъртво, детето отвори учудено очи и стана да ходи.

Исус възкресява и изцелява болното момиче

За това чудо, извършено от Христос, се заговори из цялата страна.

Когато Учителят си тръгна след възкресението и изцелението на момичето, след Него тръгнаха двама слепи мъже, които викаха в един глас:

— Смили се над нас, Исусе! Господи, смили се над нас!

Накрая Исус се спря и ги попита:

— Вярвате ли, че мога да ви изцеля?

— Вярваме, Господи, вярваме Ти много — отвърнаха те.

Тогавата Той се допря до очите им и рече:

— Нека ви бъде според вярата ви!

Очите на слепците се отвориха и те се заоглеждаха наоколо, безкрайно учудени и радостни. А Исус им заръча:

— Не казвайте никому за това!

Но те бързо хукнаха нанякъде и започнаха да разгласяват славата Му по цялата страна.

След това при Исус доведоха един ням човек, който веднага проговори и бързо тръгна към дома си, за да се похвали със стореното му чудо от Божия син.

Много хора, станали свидетели на толкова чудеса, си думаха:

— Никога, никога не се е виждало до сега толкова нещо в Израиля. Наистина Този ще да е Божия пратеник!

А Исус продължаваше да обикаля градове и села и да поучава в синагогите им. Навсякъде по пътя Си изцеляваше болни и немощни. Като видя многото отрудени и страдащи люде, разпръснати като овце без пастир, Той се обърна към учениците си и каза:

— Жетвата е много изобилна, а работниците са малко. Молете се на Господа да изпрати повече работници за тази голяма работа!

НОВОРОЖДЕНИЕ

„Исус му рече: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой изново, не може да види Божието царство“

Иоана 3:3

Човекът лежеше неподвижно, загледан сякаш не в отсрещната стена, а в небитието. В главата му се рееха рояк черни мисли: „Защо живея? Защо изобщо съм се родил? Какво направих през живота си? Дори деца не създадох...“ Отчаянието все по-плътно го обхващаше със своите мръсни пипала.

Живееше в малка къщичка накрая на града, кажи-речи до самата планина. Затова и не го засегна голямото жилищно преустройство — остана си в родната къща. Беше пенсионер по болест от много години и дори вече забравяше какво бе работил преди. Имаше чувството, че цял живот е бил пенсионер. Родителите му рано си отидоха от този свят. Не успя да довърши образованието си поради липса на средства и защото заболя. После започна да работи не това, което му беше по сърце. По характер беше тих, притеснителен. Лицето му беше съвсем обикновено, почти невзрачно, а тялото му — малко хилаво. От млади години заживя с мисълта, че никоя жена няма да го хареса такъв, какъвто е и затова остана цял живот сам. Болестите го изтощиха много и се наложи да се пенсионира рано. От тогава се затвори в къщата си, от която излизаше само за да си купи ядене. Никой не му ходеше на гости — приятели нямаше. Животът му се струваше празен и безсмислен.

Тази вечер бе по-тъжен от всякога. Не чуваше вечерната суетня в съседните къщи и блокове, не мислеше за утрешния ден, плашеше го настъпването на нощта. По някое време той чу тихо почукване на вратата. Дълго се ослушва дали не му се е счуло само така и едва след

това стана да отвори. На прага стоеше жена на средна възраст с леко побелели коси и притеснено се усмихваше.

— Мога ли да вляза? — попита тихо тя.

— Заповядайте... — отвърна вяло той — Но аз не Ви познавам...

— Нека това не Ви притеснява. Всички под небето сме братя и сестри и в нужда трябва да си помагаме.

— Но... кой Ви прати при мен? Кой Ви каза адреса ми? Откъде знаете, че аз...

— Тоз, който се грижи за всички нас. Тоз, който ни помага да издържаме в бедите и прави живота ни по-поносим. Тоз, който вижда всичко и всичко знае за нас.

— Искате да кажете, че не човек Ви е пратил при мен?

— Да, точно това искам да кажа. Редях вечерната си молитва, когато Той ми заповяда да стана и тръгна из града. После ме доведе тук при Вас, защото знае, че имате нужда от помощ.

— Не, нямам нужда от помощ. Все още мога да се движа, да купувам и си приготвям храна. Само...

— Не ме разбрахте правилно. „Не само с хляб живее човек, но с всяко Божие слово...“

— Да, права сте. Аз хляб си имам, само гдето не зная за какво ми е живота...

— Тъкмо затова и дойдох. „Ние поучаваме Божията тайнствена премъдрост, която е била скрита, която е била предопределена от Бога преди вековете да ни докарва слава.“ (I-во послание към коринтяните 2:7) Човек често не вижда това, което е толкова видимо.

— Но какво трябва да видя? Какво не съм видял?

— Ами целия този Божи свят, който е сътворен с такава вещина, в такава хармония. Да помислиш за неговия Създател!

И жената започна да разказва за това, как Бог е създал небето и земята, деня и нощта, простора и растенията, животните и птиците и накрая човека по свой образ и подобие. Описа живота на първите хора Адам и Ева, произхода на греха. Изброи му десетте Божи заповеди. Говори му и за това, как бог даде своя единороден син — Христос, за спасението на нас, грешните хора. Разказа подробно за живота и делата на Исус тук, на земята.

Гостенката беше говорила непрекъснато часове наред и неусетно нощта бе минала. Навън светлината вече се преборваше със здрача и

тържествено обявяваше настъпването на новия ден. Забелязала това, жената се обърна към самотния човек и каза:

— Хайде да отидем в планината, да посрещнем там изгрева на слънцето и после да го изпратим! Хубаво е да прекараме един ден сред природата.

— Но... как ще се изкачвам аз по стръмните пътеки? Краката ми твърде не държат.

— Аз вярвам, че ще можеш да вървиш нагоре. Хайде да тръгваме!

Мъжът живееше до планината, но не помнеше от кога не бе ходил из нея. Жената го поведе по една тясна пътека. След малко те спряха на една полянка и тя му посочи слънцето. То бавно изплуваше над още белите върхове на планината и изпращаше потоци светлина към долините, където утрото жадно пиеше от чистите води на езерата. Небесното светило пръскаше дъжд от искри по чукарите и навлизаше в душите на двамата пътници. Мъжът стоеше занемял. Той никога не беше виждал такъв изгрев на слънцето и не беше присъствал на утринното осветяване на планината, затуй сега стоеше покъртен, обнадежден. Имаше чувството, че ще му поникнат криле и той ще литне към това прекрасно слънце.

Беше един от онези пролетни дни, когато небето е наситено синьо, а въздухът — кристалночист. Един от онези дни, които възбуждат, опияняват и пораждат силна любов към живота.

Планинската пътека търпеливо чакаше своите пътници. Омаята на изкачването ги обземаше и целите им същества тръпнеха в устрема нагоре към върха. А наоколо имаше свежа зеленина, осеяна с пъстри цветя като петна по фина мозайка. Отвсякъде полъхваше дивна красота и сякаш всеки цвят и всеки слънчев лъч бе възторжен вик на живота.

Болният човек крачеше бодро нагоре, обзет от една-единствена мечта — да достигне върха. Сякаш нищо не бе останало от неговата болест, от голямото му отчаяние. Жената вървеше след него и го гледеше радостна.

Наближаваха вече върха, когато изведнъж ги връхлетя ураганен вятър. Той налиташе с ярост към скалите, вилнееше над долините и тътнееше страховито над бездните. У мъжа се появи страх от бурята и той понечи да се върне надолу, но желанието да се бори и победи

стихията, да достигне върха у него надделя и той продължи да се изкачва с твърда стъпка. Душата му тръпнеше при мисълта за победата над злото.

И... ето че всичко около пътиците отново заблестя. Замя някъде далече тътнещото ехо на тъй внезапно развилнялата се стихия и слънцето отново стана господар на небето.

Зарадвани, двамата продължиха своя път нагоре. Мъжът остана изненадан от това колко просто и естествено е всичко тук, горе в планината и същевременно неподражаемо и вечно. Душата му се пълнеше с красота, със синева и в сърцето му пламваше горещото желание да ги вложи завинаги в себе си. Как му се искаше да отнесе долу дъха на цветята и билките от върха! Стъпките му отекваха в тишината, а над него бе само слънцето, което го поздравяваше с усмивка нежна и добра. В душата му нахлуваха потоци ведрина, чистота, покой.

Докато пътиците си отдъхваха от дългия път нагоре и се радваха на земните красоти наоколо, сътворени тъй умело и причудливо от нашия Създател, слънцето започна бавно да потъва в бакърено сияние. Последните му лъчи галеха лицата им, проблясваха по скалите и цветята, прощално се докосваха до белите чела на върховете.

Мъжът се вглеждаше във вечерното смирение на планината и я чувстваше в душата си по-красива и по-близка. Животът вече му се струваше по-смислен и по-значим. А тясната пътека, която ги доведе до върха, сякаш се губеше нагоре към висините, към вечността. Той коленичи, вдигна ръце към небето и извика:

— Благодаря ти, Боже, загдето направи така, че аз отново се родих, познавайки твоето могъщество и мъдрост, повярвал в Теб!

А жената стоеше край него смълчана, доволна и щастлива, че успя да изпълни своя дълг към Бога и човека.

Книгата е изпратена от автора.

Издание:

Жечка Горчева. Давид и Голиат. Библейски разкази

Редактор: Радослав Димитров

Технически редактор: Радослав Райчев

Художник на корицата: Велко Велков

Илюстрации из Библия от Кенет Н. Тейлър

Формат 60x84/16

Печатни коли 6,5

Дадена за набор: август 1993 г.

Излязла от печат: октомври 1993 г.

Издателство „ВЕСТА“ — В. Търново

Електронен набор и странирано КФ „Полиграф-принт“ —

Разград

Печат и подвързия — ДФ „Абагар“ — Ямбол

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.